

Autobiografische inleiding van Sjoerd

Kindertijd in een groot gezin

Als vierde kind en derde zoon, geboren in een vriendelijke familie, was het goed toeven, totdat er alsmear meer broertjes en zusjes op de wereld kwamen. Als kind had ik het niet zo door, maar later begreep ik dat er amper aandacht voor me was. Dat wil zeggen: de aandacht die ik nodig had. Achteraf bekeken was dat maar goed ook, ik heb absoluut geen bewust klagen over vroeger, maar ik kan ook niet ontkennen dat ik sommige dingen graag anders had willen zien.

Filosofische vragen over leven en dood

Ik ben altijd een dromerig type geweest en vond nergens bevredigende antwoorden op mijn vraagstukken. Als kind al filosofeerde ik over God, het leven na de dood etc. Ik herinner mij nog mijn belangrijkste vraag, de kwestie die zich telkens weer aan mij opdrong: 'Wat gebeurt er als je doodgaat?'

Het antwoord, zowel van mijn moeder en mijn broers, was steeds hetzelfde: 'Dan stoppen ze je in een kist en word je begraven.' Dit antwoord was voor mij volstrekt onbevredigend, want direct rees dan bij mij de volgende gedachte: ja, maar waar blijf ik dan? En als ik die vraag vervolgens uitspraak, moest ik weer genoeg nemen met het standaardantwoord: 'Gewoon in een kist.'

In mijn beleving was er niemand die begreep wat ik bedoelde, dus ik kreeg geen antwoord op mijn vraag. Het 'ik' waarover ik vragen stelde werd niet begrepen. Geen ziel in mijn directe omgeving was zich er dan ook van bewust dat ik voelde dat er veel meer moest zijn dan dat wat we kenden of wisten.

Zielsbewustzijn

Ik wist bijvoorbeeld als kind dat iedereen ingewanden had; ik was er alleen van overtuigd dat ik ze niet had. Ik kon het me niet voorstellen dat ook ik ingewanden had. Wat was dat dan? Later besepte ik dat het niets anders kon zijn dan een herinnering aan mijn zielenleven van voor mijn geboorte. Ik ervoer mijzelf dus als een ziel.

Maar ook als ik vroeg of wij niet moesten bidden voor het eten - want ik had van andere kinderen gehoord dat dat moest - zei mijn moeder doodleuk: 'Nee hoor, dat heb ik er al in meegekookt.' Ik kon hier dus absoluut niets mee en begon op mijn eigen manier de dingen in te vullen. Althans, dat probeerde ik.

Spelen en broers

Maar hoe ik ook peinsde, ik stuitte alleen maar op nog meer vragen. Het was om gek van te worden. Gelukkig bezat ik een flinke dosis positiviteit en kon ik de dingen dus ook wel weer loslaten. Ik kon gewoon lekker spelen, net als de rest van mijn broers en zusters.

Alleen mocht ik nooit met mijn broers spelen, want ik was te klein. Het leeftijdsverschil van twee en drie jaar was toen wel erg groot, maar zelfs nu ik de veertig gepasseerd ben, voel ik me nog steeds het jongere broertje. In ieder geval had ik niemand om echt mee te spelen, op twee jongens na. En geloof me als ik zeg dat we speelden en natuurlijk ook veel kwajongensstreken uithaalden.

Angst voor de dood en bidden

Ondanks dit verlossende element bleef ik wel met filosofische vragen over het leven en zo zitten. Wanneer ik 's avonds in mijn bed lag, dan bad ik het vuur uit mijn tenen vandaan. Ik had namelijk tijdens het spelen weleens van een buurmeisje gehoord, dat als je iets verkeerd deed of loog, er dan een zwart spikkeltje op je hart kwam. En als je hart vol met zwarte spikkeltjes zat, dan zou je doodgaan.

Shit, daar had je die dood weer en ik wist nog niet eens wat er dan zou gebeuren. Dus dood wilde ik zeker niet, nee zeg, ik werd er alleen maar banger voor. En of er nu een God bestond of niet, Sjoerd ging bidden, want stel je eens voor dat het echt zo was. Waarschijnlijk heeft het bidden geholpen, want ik leef nog steeds.

Vrijheid in een groot gezin

Mijn jeugd vond ik prachtig en ik kon naar hartenlust spelen. Het voordeel van een groot gezin is toch wel dat je als kind veel meer je eigen gang kunt gaan dan in een klein gezin, want je moeder had maar één paar ogen en mijn vader zag ik nauwelijks. Die moest natuurlijk zo veel mogelijk werken om ons te kunnen voeden. Lang leve de vrijheid dus.

Al snel had ik door dat ik thuis niet met moeilijke vragen moest aankomen. Ik moest maar gewoon gezellig zijn en vooral luisteren naar wat moeder zei, want moeder hoefde je maar één keer aan te kijken en je wist meteen wat ze dacht. Ja, je zorgde wel dat je niets verkeerd deed.

Moeder: altijd aan het werk

Niet dat mijn moeder niet aardig was, nee, integendeel zelfs. Maar je kunt je wel voorstellen dat er in een gezin van elf kinderen ontzettend veel te doen was en dat moeder wel aandacht wilde geven, maar er gewoon geen tijd voor had. Moeder was altijd aan het werk en enorm creatief. Zij maakte trouwjaponnen, verzon verkleedpartijen en deed ook nog iets met toneel, maar daar weet ik niet veel van.

Mijn moeder was altijd opgewekt en ik kan mij dan ook niet herinneren dat zij boos op mij was. Wellicht was ze dat weleens, maar dan ontsprong ik de dans door al die broers en zusters van me. Slechts eenmaal heb ik haar in mijn jonge jaren zien huilen en dat was toen mijn zusje overleed.

Het verlies van mijn zusje

Ik kwam thuis uit de kleuterschool en kreeg van de buurvrouw een dubbeltje om snoep te kopen. Dat was bijzonder, want ik kreeg nooit zomaar geld. Het dubbeltje brandde in mijn hand en snel wilde via de keuken naar buiten gaan maar zag daar mijn moeder huilend op de grond zitten met haar gezicht in de keukengordijnen. Ik begreep hier niets van, dit was totaal nieuw voor me.

Het dubbeltje brandde nu nog feller in mijn hand, dus op naar de snoepwinkel. Onderweg zag ik nog een boel mensen op een kluitje staan, maar ik liep door. Later begreep ik dat daar mijn zusje doodlag; ze was overreden door een vrachtwagen. Ik kan mij mijn zusje verder niet herinneren en ook niet de rouwperiode die daarna kwam, want Sjoerd speelde buiten en vragen stellen deed ik niet meer.

Opgroeien met twijfels over God

Met deze vrijheid en het spelen naar hartenlust groeide ik verder op en ook begon ik mij minder dingen af te vragen. Zie je wel, God bestaat niet, dacht ik, en de zwarte vlekjes op mijn hart vallen ook wel mee. Natuurlijk kwam dat door dat bidden, want dat bleef ik toch trouw doen.

Maar waarom zou ik nou bidden als er toch geen God bestond? Angst was het, ik voelde enorm veel aan en wist heel veel zonder dat ik besepte dat ik het wist. Ik weet nog dat het me vaak opviel dat dingen zo toevallig waren. Vaak leek het of een of andere macht ervoor zorgde dat alles precies op tijd kwam. Eenmaal werd ik mij er enorm van bewust, alsof alles voor mij in scène werd gezet. Alles was een toneelstuk en ik was de hoofdpersoon.

Lekker hoor, om zo sensitief te zijn zonder antwoorden te krijgen. Dan word je toch gedwongen om de dingen zelf uit te gaan zoeken? Het zat me op een gegeven ogenblik wel gebakken allemaal en ik besloot om te stoppen met al die dwang- en angstgedachten, dus ging ik ook niet meer bidden. Eindelijk had ik rust en kon ik alles dus loslaten., tenminste, dat dacht ik.

De ervaring met God op het heuveltje

Ik zal zo ongeveer zeven of acht jaar geweest zijn toen ik op een dag zoals gewoonlijk buiten wilde gaan spelen. Een heilsoldaat van het Leger des Heils was aan het evangeliseren bij mijn buurman. Ik stond in de deuropening om naar buiten te gaan, toen ik ineens de buurman hoorde zeggen: 'Maar je kunt God niet zien, dus bestaat-ie ook niet.'

Ik bleef in de deuropening staan om de rest van het gesprek te volgen, maar kon helaas niets meer vernemen, want de heilsoldaat voelde wel dat met mijn buurman niet te spotten viel, laat staan hem bekeren. Mijn buurman deed de deur dicht en ik toog naar buiten op zoek naar mijn vriendjes, terwijl de opmerking van mijn buurman door mijn hoofd bleef spoken. Het vraagstuk of God nu wel of niet bestond kwelde mij enorm, want stel je eens voor dat-ie wel bestaat en je beweert van niet. Of je denkt dat-ie wel bestaat, maar je doet alsof het niet zo is.

Dat is vreselijk lastig voor een volwassene, denk ik, maar voor een kind is het ook niet gemakkelijk. Kortom, af en toe was het om gek van te worden. Al snel kwam ik aan de rand van het buurtje en daar lagen de open velden (wat nu allemaal industrieterrein geworden is) voor me. Ik zag een klein heuveltje en besloot om daarop te gaan staan, zodat ik een weidser uitzicht zou hebben, want mijn vriendjes had ik nog steeds niet gevonden.

Boven op dat heuveltje van een meter hoog vloog verdorie toch weer die uitspraak van buurman door mijn hoofd. 'Maar je kunt God niet zien, dus bestaat-ie ook niet.' Ik werd er toch wel een beetje mal van en bedacht dat die buurman van me weleens gelijk kon hebben. Je kunt God toch ook niet zien? Natuurlijk bestaat-ie dus niet.

Ha, ha, ha, probleem opgelost, dacht ik, en triomfantelijk keek ik naar boven en riep luid: 'God, ik kan je niet zien, dus besta je ook niet. Eigenlijk ben je een' Ik zal maar niet herhalen wat ik toen zei. Vanaf dat moment werd ik overtuigd van het bestaan van een hogere of Goddelijke macht, want ik had het nog maar net uitgesproken, of een soort van onzichtbare hand greep mij vast en schudde me door elkaar, alsof die onbekende energie me wilde vertellen: 'Oh nee? Besta ik niet? En wie doet dit dan?'

Verslagen stapte ik van het heuveltje af en vond vrij snel mijn vriendjes. Natuurlijk repte ik er met geen woord over, met niemand. 's Avonds bad ik het vuur weer uit mijn tenen vandaan.

De onderzoekende geest

Echt veel paranormale ervaringen had ik niet in die tijd, maar wel een enorm verlangen om alles te onderzoeken. Ik was zo goed in het onderzoeken, dat ik zelfs mijn speelgoed sloopte om het van binnen te bekijken. Dit was niet zo moeilijk, maar het weer in elkaar zetten wél. Ik hield altijd wel een schroefje of iets dergelijks over, of het was gewoon kapot. Mijn moeder riep dan ook herhaaldelijk: 'Sjoerdje, wat ben je weer een helder licht.'

Ik onderzocht dus alles wat mij maar enigszins vreemd voorkwam, maar een antwoord vond ik niet. Ik herinner mij nog dat het me als kind heel erg opviel dat zoveel dingen toevallig waren, dat ik op een gegeven moment niet meer in toeval kon geloven, maar wat het dan wel was? Ik kreeg steeds vaker de indruk dat alles speciaal voor mij alleen in scène werd, als een groot toneelstuk waarin ik de hoofdrolspeler was.

Kattenkwaad en verhuizing

En zo groeide ik verder op en ik speelde nog steeds naar hartenlust en deed bijna alles wat Moeder had verboden. Regelmatig lag ik te zonnen zodat mijn kleren konden opdrogen, want ja Moeder had een scherpe neus en rook meteen dat ik weer eens in het water had gelegen, hahaha en opgehaald worden op het politiebureau vanwege kattenkwaad was ook geen pretje.

Toen ik 14 jaar was, gingen we verhuizen naar een grotere woning. Op school ging alles goed en ik had geen klagen, maar toch merkte ik dat ik mij eenzamer begon te voelen. De dingen werden anders voor mijn beleving. Het leek wel of ik de enige was die de leegte in de dingen zag.

School en klusjes

Ik stortte mij op klusjes, want ik had tijd zat en kon niet stil zitten. De school was simpel, zodat ik nauwelijks moeite hoefde te doen om te leren. Ik snapte de dingen eigenlijk meteen en hoefde dus niet echt te studeren. Gewoon in de pauzes op school eventjes wat schrijven en ik was alweer klaar.

Dus dan maar werken, en ik heb wat klusjes gedaan zeg. Als klein kind al liep ik met kranten en folders te sjouwen. En als ik dan uitbetaald werd, dan was het binnen een uur op aan speelgoed en andere rotzooi. Dat was ik ook gelijk weer kwijt, want die onderzoekende geest van me zorgde er wel weer voor dat ik het sloopte om van binnen te bekijken. En natuurlijk kreeg ik dan weer de woorden van mijn moeder te horen: 'Sjoerdje, wat ben je weer een helder licht.' Nou, dan maar weer een maand voor nits met die kranten en folders sjouwen.

Pubertijd en werk

En zo werd ik ouder en groeide op naar de pubertijd. Houtstapels maken in de winter 's morgens vroeg. Mijn handen vrozen er gewoon vanaf, maar ik moest doorgaan met die rottige houtstapels. Ik was blij dat ik op een gegeven moment binnen mocht werken en dat leek mij ideaal: nooit meer naar die school, maar lekker werken en geld verdienen. Sjoerd had het dus helemaal voor elkaar.

Ik ging spijbelen en werkte hele dagen in de houtfabriek in plaats van op school te zitten. Ondertussen was ik ook begonnen met fietsen maken bij mijn ooms. Het hele vak heb ik daar geleerd en altijd was het weer gezellig, maar toch kreeg ik het gevoel dat er iets niet klopte. Men nam mij in de maling en ik geloofde ook bijna alles, want die volwassen mensen zouden toch wel weten waar ze het over hebben? Ik zag mijn eigen naïviteit niet en werd geregeld het slachtoffer van spot.

Ik was zo goed van vertrouwen en zag de dingen altijd van de zonnige kant, maar het leek wel of ik daar helemaal alleen in stond. De houtfabriek werd ingeruild voor een ijswagen en zo kon je me geregeld op een zware bakfiets ijs zien verkopen.

Onzekerheid en verliefdheid

Mijn oudere broers kregen ondertussen verkering en ikzelf begon ook enorm te hunkeren naar een stukje aandacht. Maar wie wilde mij dat geven? Ik was lelijk en had vooruitstekende tanden waardoor ik een reeks aan konijnen bijnamen had gekregen. Ik voelde me dom en durfde niets te ondernemen. En stoer was ik al helemaal niet.

Als er iemand op deze aarde onzeker was, dan was ik dat wel. Sjoerd, kampioen onzeker zijn. Wanneer er eens een meisje te dicht in mijn buurt kwam, moest ik maken dat ik wegwam, want ik kon daar absoluut niet mee overweg, veel te verlegen, vreselijk die onzekerheid. En ik wilde zo graag... Als ik al eens verkering had, maakte ik het binnen de kortste keren ook weer uit. Zo, dat was lekker veilig, maar ook zo eenzaam.

Die eenzaamheid wilde ik ook niet, dus het duurde niet lang of ik zonk weg in een gigantische neerwaartse spiraal. De buitenwereld merkte daar niets van, want ik was altijd vrolijk en uitgelaten, maar van binnen stierf ik telkens weer.

Carla

Toch was er een dame die mij gelukkig maakte zonder dat zij er erg in had: Carla met haar mooie lange blonde haren. Als ik haar tegenkwam, lachte ze altijd heel vriendelijk naar me. Ik hunkerde naar haar aandacht, maar ja, het kon natuurlijk niets worden, want ik was 14 en zij 16. Dus dat was onmogelijk en ik durfde haar ook amper aan te kijken.

's Avonds in bed dacht ik vaak aan Carla en ook overdag als ik naar school moest keek ik altijd naar haar uit. Ik wist waar ze woonde en soms had ik het geluk op de hand, want dan ging ik een bocht om en dan liep zij daar voor me. Natuurlijk haalde ik haar niet in, maar als ik mazzel had, dan draaide zij zich om en zag mij dan en altijd was er dan weer die betoverende lach waar ik zo verliefd op was.

Vragen over de hemel

Ondertussen ging mijn zoektocht naar God en de hemel en alles er omheen door. Alle goeie mensen gingen naar de hemel, had ik begrepen. Ik kon dat niet helemaal goed bevatten, want ik zag bijna nergens goeie mensen. Ja, Carla., maar das wat anders, die ging natuurlijk regelrecht naar de hemel. Nee, er moest iets anders zijn.

Het kon gewoon niet bestaan dat iedereen zomaar naar de hemel ging, want dan zou die hemel er net zo uit zien als hier, en dan kwam ik weer in hetzelfde schuitje terecht. De hemel is toch een plek waar alles goed is en iedereen voor elkaar openstaat, en waar je niet in de maling wordt genomen. Het is een plaats waar iedereen je serieus neemt, waar God woont en je antwoord op je vragen krijgt. Als ik dus eens om mij heen keek, zag ik bijna geen geschikte kandidaten voor zo'n hemel, dus bedacht ik dat er iets van een tussenfase moest zijn, waar de mensen die net overleden waren heen gingen.

Fantasieën over de tussenfase

Ik lag dan in mijn bed te fantaseren, nadat ik Carla welterusten gewenst had, en stelde me een grote vierkante ruimte voor waar de geesten van de op die dag overleden mensen naar toe moesten. Wanneer zij dan in die kamer waren, konden ze nadenken over de dingen die ze op de wereld gedaan hadden.

Na ongeveer een week begon die kamer aardig vol te raken en begon ik de personen die er een week waren los te laten om ze door te sturen naar de hemel. Natuurlijk zag ik geen echte personen, maar ik voelde me wel verbonden op de een of andere manier. Ik vond dit best aardig om te doen en kreeg het er steeds drukker mee.

Op een gegeven ogenblik had ik in mijn voorstelling al vier van die enorme kamers (die uiteraard ook steeds groter werden) en hele groepen liet ik erin en hele groepen liet ik er weer uit. Nadat ik dit ongeveer een half jaar gedaan had, begon ik er mee te stoppen, want ik bedacht dat dit nu vanzelf verder zou gaan zonder mijn hulp. Later begreep ik pas dat ik niets anders gedaan had dan te reageren op een onbewust weten van de tussenfases die er zijn wanneer we overlijden.

Afglijden en de PTT-school

En zo leefde ik verder en verder en merkte niet dat ik langzaam maar zeker aan het afglijden raakte. Op mijn zestiende liet ik de school voor wat het was met een diploma op zak waar ik niets mee kon doen. Toentertijd had de PTT nog een bedrijfsschool en dat leek mij wel wat. Mijn vader werkte er en ook mijn twee oudere broers hadden die school gedaan. Zij waren inmiddels gediplomeerd postbesteller. Niet te geloven dat je daarvoor naar school moest., maar goed, het leek mij wel wat.

Het was een aardige tijd. 's Morgens leren en 's middags sporten, twee jaar lang, en geld krijgen natuurlijk. Eindelijk begon het er een beetje op te lijken, eindelijk hield ik eens wat geld over, want speelgoed kopen deed ik al een poos niet meer. Behalve die postschool moest ik ook een dag in de week naar een vormingscentrum en dat heb ik ook drie jaar met veel plezier gedaan.

Groeiende onzekerheid en leegte

Maar toch werd ik van binnen steeds onzekerder, want ondertussen hadden de meeste jongens wel verkering en ik liep er nog altijd als een sul bij. Ik durfde gewoon niet, verdorie. Ik begon hoe langer hoe meer in mezelf weg te kwijnen en werd steeds ongelukkiger. De enorme leegte in mezelf begon ik al spoedig om mij heen te zien.

Aangezien ik me dus niet kon voegen naar de normale dingen die de mensen bezighielden, stortte ik mij op het werk. Behalve bij de PTT werkte ik in mijn vrije tijd ook nog steeds als fietsenmaker.

Kroegen en dansen

In de weekends ging ik stappen, nou ja, dat wil zeggen: ik wist een kroeg. Mijn broers gingen daar weleens heen en toen ben ik een keertje meegegaan. En zo heb ik wat contacten opgedaan, maar allemaal even oppervlakkig. Maar ja, ik moest wel naar die kroeg, want ik durfde niet naar andere cafés. Ik was vreselijk onzeker en dan moest ik weer onder de ogen komen van al die mensen die me op zaten te nemen. Tenminste, dat dacht ik altijd.

Maar aan de andere kant had ik toch ook het vermogen om me daar overheen te zetten, want zondagsmiddags ging ik naar een dancing en daar danste ik dat het een lieve lust was. Iedereen keek naar me en ik had er maling aan. Maar gewoon naar een vreemde kroeg gaan, nee, daar had ik het lef niet voor. Ik zag dat trouwens ook helemaal niet zitten, want overal zag ik weer die enorme zelfde leegte.

Kelneren als oplossing

Op een gegeven moment kwam het ervan dat ik ook door de week naar de kroeg ging en het kostte me natuurlijk handen vol geld. En hoe hard ik ook werkte, bruin kon dit niet trekken. Ik moest hier iets op vinden, want ik had niet genoeg rust om thuis te blijven. Hoe lief en gezellig mijn moeder ook was - mijn vader werkte in die tijd nog erg veel - ik kon mijn draai niet vinden. Want ik kon met niemand over mijn gevoelens praten. Sjoerd was altijd blij en vrolijk, maar van binnen stierf ik duizend doden.

Maar goed, ik moest dus een oplossing zien te vinden voor mijn financiële situatie en ook wat betreft de kroegsituatie, want ook daar verveelde ik mij stierlijk. Maar ik kon gewoon geen kant op. Ik wist echt niet wat ik anders moest doen. Niets interesseerde mij, want overal miste ik de volheid en zag ik alleen maar de leegte in de dingen. Hobby's, sport, ik moest er niets van hebben.

Plotseling was daar een mogelijkheid om een aantal zaken te combineren: kelnere in het weekend. Dat leek mij wel wat. Dan kon ik twee vliegen in één klap slaan. Ik verdiende geld én ik was uit. Perfect toch! Aan werken heb ik nooit een hekel gehad, hoe harder hoe beter. Dit werd dus een gezellige periode, in ieder geval in het weekend. Door de weeks was het weer hetzelfde liedje, maar in het weekend was ik veilig.

Ontmoeting met Jurriaan

Na een poosje leerde ik Jurriaan kennen. Jurriaan was dj, in een nachtclub en op zolder had hij een installatie waar hij muziekprogramma's mee maakte. Hij nodigde me uit om ook eens wat te proberen en dat was erg leuk. Binnen de kortste keren liep ik bij hem de vloer plat en ik had dus een perfecte invulling in mijn leven gevonden. Behalve wat de vrouwen betreft.

Ik kon het maar niet vinden op dat gebied. Ik had weleens verkering, maar ik was zo bleu dat ik niets durfde. Dus maakte het meisje het natuurlijk weer uit voor een rappere jongen, ha, ha, ha! Dan maar plaatjes draaien.

Spirituele gesprekken

Tijdens het plaatjes draaien raakten we natuurlijk aan de praat en het bleek dat Jurriaan ten aanzien van de spirituele dingen dezelfde interesses had als ik. Uren en nachten spraken wij hierover en ik geloofde alles wat hij zei. Natuurlijk gaf ik wel eens tegengas, maar dan wist hij het weer zo te vertellen dat ik zijn woorden wel moest geloven.

Jaren met Jurriaan

Ik had dus behoorlijk wat uit te zoeken. Met Jurriaan, ben ik een aantal jaren omgegaan en ook hij was vreemd in de vrouwenwereld. Hij was dan ook niet bepaald een stimulans voor mij om mezelf in die wereld te ontwikkelen, maar wel wat de spirituele dingen betreft. Hij wist mij dingen te vertellen waar ik nog nooit van gehoord had en al deze nieuwe zaken boeiden mij enorm. Eindelijk werd er iets in mij wakker; ik werd bewuster.

Ondertussen werkte ik nu bij de PTT, was fietsenmaker en in het weekend kelner. Maar dat kelnere begon me een beetje te veel te worden en daar ik de mogelijkheid kreeg om dj in een nachtclub te worden, pakte ik die gelegenheid met beide handen aan. Leuk toch, gewoon plaatjes draaien, ondertussen gratis drinken en nog geld toe krijgen.

DJ in de nachtclub

In die tijd was er ook altijd een aantal optredens van stripteasedanseressen en raad eens wie vooraan zat in zijn dj-console? Juist, en geloof maar dat ik mijn ogen goed de kost gaf. Ik kwam wat meer in de belangstelling te staan en mijn zelfvertrouwen begon wat te groeien. Mijn onzekerheid werd dus iets minder, alhoewel ik nog steeds ontzettend onzeker bleef.

Deze periode duurde slechts een winterseizoen en toen was ik niet meer nodig. Ik stond ineens op straat; ik werd gepasseerd door Jurriaan die een veel betere DJ was.. Maar goed, die dingen gebeuren nu eenmaal. Toch bleef hij een vriend van me.

Achttien jaar: zoektocht en werk

Ondertussen was ik achttien jaar geworden. Ik bleef zoeken naar de diepere zin van het leven, maar ondanks alle verwoede pogingen kon ik het gewoon niet vinden. Ik was op dansles geweest en had kennis gemaakt met een aantal meisjes. Ik had er zelfs ook een aan over gehouden, maar slechts voor een paar weken. De intimiteiten zal ik je besparen, maar eindelijk was 'het' er dan toch een keer van gekomen.

Ik weet nog dat ik dacht: 'Goh, was ik hier nu zo bang voor?' Helaas kwam het er verder niet meer van, want ze had al vrij snel een andere minnaar. Ik had niet eens de kans gekregen om me op dit gebied te ontwikkelen., maar dat was van korte duur, het werd nog net geen hobby. (opschepper)

Maar goed, er schenen nog andere dingen te zijn dan meisjes, maar welke dan? Zoals gezegd was ik inmiddels achttien en nu mocht ik dus ook 's nachts werken op het postkantoor. En dat heb ik geweten ook, bijna ieder doordeweekse dag was ik daar 's nachts aan het werk. Daarnaast was ik 's middags fietsenmaker en om tijdens de weekenden ook aan het werk te zijn, had ik mijn oude baantje als kelner weer opgepakt.

Mijn vader leren kennen

Op het postkantoor leerde ik nu ook nieuwe collega's kennen, waaronder mijn vader. Het klinkt misschien gek, maar dit is inderdaad waar. Ik leerde mijn vader kennen op het werk. Nog nooit was ik iemand tegengekomen die zoveel oog had voor zijn medemens.

Als we geen nachtdienst hadden, dan hadden we middagdienst. Hij werkte dan op het station om de treinen met postzakken te bevoorraden. Wanneer de trein weg was, en hij moest wachten op de volgende, dan zat hij heel vaak in het wachthok met de plaatselijke zwervers te kletsen. Ik heb meermalen gedacht: 'Mijn vader is een zwerver', maar dan in een geestelijk opzicht. Zou ik dat zwerven in gedachten dan van hem hebben geërfd? Waarschijnlijk wel, alleen ik had nog mijn religieuze ideeën erbij.

Mijn vader werd mijn beste vriend. Ik heb hem later nog vaak nodig gehad en gelukkig was hij er dan ook voor me.

Conflict in de nachtclub

Was ik vrij na het kelnere in het weekend, dan ging ik vaak nog eventjes naar de nachtclub. Op een van die avonden kreeg ik weer iets met een dame, maar op een bepaald moment wilde ik niet meer, want het werd me te benauwd. Aan datgene waar ik vroeger zo naar smachtte kon ik nu geen gehoor meer geven. De relatie eindigde dus vrij abrupt.

Een week later kwam ik weer in die nachtclub en er was een andere man bij haar in wiens lichaam ik wel twee keer paste. De vrouw sprak mij nogal verwijtend aan en omdat ik geen zin had in verwijten en ik toch al zo moeilijk met mijn gevoel om kon gaan, liep ik weg en riep: 'Ach, val dood.'

Ik baalde als een stekker, want de leegte werd me te leeg, ik kon nergens meer heen en nergens kon ik het geluk vinden, dacht ik. Met deze gedachte kwam ik buiten bij mijn fiets. Ik wilde net mijn fiets losmaken en werd mij ineens bewust van de aanwezigheid van die kleerkast van een man. Het enige wat hij zei was: 'Ik zal jou eens laten voelen wat doodvallen is.'

Ik had altijd graag naar de sterren gekeken, maar nu zag ik er toch te veel. Na een aantal flinke klappen liep hij weer weg en ik heb nog nooit zo snel mijn fiets losgemaakt als toen. Ik vloog weg, als de dood dat hij zich zou bedenken en terug zou komen. Maar gelukkig, hij kwam niet terug.

Angst en confrontatie

Eenmaal thuisgekomen bestierf ik het van angst. Nu kon ik helemaal nergens meer naar toe. God, dit was toch geen leven? Al die leegte en eenzaamheid, en nu dit ook nog. De week die daarop volgde was een hel. Ik durfde met niemand over het voorval te praten, want ze zouden me zeker laf of iets dergelijks vinden en ik wilde al helemaal geen escalatie van die toestanden.

De week kroop tergend langzaam voorbij en als ik op mijn zolderkamer was, keek ik telkens angstvallig uit het raam, want ik was als de dood dat die gozer me op zou zoeken. Ik had namelijk al heel veel gruwelijke verhalen over hem gehoord. In ieder geval ging de week toch voorbij en brak het weekend aan.

Op de zondagavond (ik was vrij) kwam een kennis van me aan de deur, die vroeg of ik mee ging stappen. Ik weigerde en legde hem uit waarom ik niet durfde. Hij haalde me op een gegeven moment over om toch met hem mee te gaan, want dan zouden we gewoon naar een kroeg gaan waar die persoon zeker niet zou zijn. Ik ging mee en alles ging goed, totdat hij besloot om toch naar de kroeg te gaan waarvan ik bijna zeker wist dat de kleerkast er ook zou zijn. Ik sprak mijn kennis in eerste instantie tegen, maar naïef als ik was liet ik mij toch overhalen.

De veldslag

We waren nog maar net in die andere kroeg aangekomen, of wie kwam daarbinnen? Jawel, je raadt het al Een soort van paniek maakte zich meester van me, ik kon nergens heen en hij had me al gezien. Zijn blik was dodelijk. Snel inventariseerde ik mijn kennissen en stelde hen op de hoogte van mijn dilemma. Ik zag ondertussen dat hij hetzelfde had gedaan en de spanning was om te snijden.

Ik voelde mij omringd door vrienden en dat gaf iets van een beetje veilig gevoel, maar toch was ik er niet gerust op. En het beetje rust werd al helemaal weggevaagd toen die dame, om wie het allemaal begonnen was, binnenkwam. Het werd sluitingstijd en mijn kameraden (want dat waren ze inmiddels geworden) adviseerden me om gewoon rustig naar buiten te gaan en niets te zeggen. Zogezegd, zo gedaan.

Alles ging hartstikke goed en ik voelde me enorm opgelucht, totdat ik ineens mijn naam hoorde roepen. De dame kwam naar mij toe en gaf mij een klap in het gezicht. Ik was zo verrast dat ik niet eens wist wat ik moest doen. Ondertussen waren mijn vrienden al behoorlijk slaags geraakt met de andere groep. Het werd een enorme veldslag en dat kwam allemaal door mij.

Fijn hè, ben je op zoek naar de goede dingen en de zin van het leven, ga je rottigheid uit de weg, wil je niets anders dan dat alle mensen gelukkig en in harmonie met elkaar leven, en dan krijg je dit! Totaal van slag en in de war ging ik naar huis.

Besluit om weg te gaan

Ik wist nu helemaal niet meer wat ik moest doen, ik kon geen kant meer op. Ze zouden me op komen zoeken en me vermoorden, ik wist het bijna zeker. Deze gedachten en alle sombere gedachten die ik had ten aanzien van die verdraaide leegte waarin mensen leven, deden mij besluiten om weg te gaan.

Ik had nog vijftienhonderd gulden op de spaarbank. Daar zou ik zeker een heel eind mee komen en een tijdje van kunnen leven. Wanneer mijn geld dan opraaakte, zou ik wel weer een klusje zoeken. Ha, ha, ha, die gedachten gaven de burger weer moed. Ik had de oplossing voor mijn problemen gevonden: Sjoerd ging pleite. Ik wist dat het vluchten was, maar dat maakte mij niet uit. Want aan de andere kant ging ik ook weer een avontuur tegemoet en daar had ik wel zin in.

Maar ja, ik had natuurlijk een baan en mijn familie. Die baan was het probleem niet, vond ik, maar mijn ouders, dat was wat anders. Ik wilde hen geen verdriet doen, maar ik kon ook niet blijven en ik kon het hen al helemaal niet vertellen. Dan maar een brief schrijven, zogezegd, zo gedaan.

De brief en het vertrek

Ik schreef een brief en besloot om die aan Jurriaan te geven, zodat hij hem stiekem in de bus zou doen. Ik kon de brief niet zomaar neerleggen, want altijd was er wel iemand thuis die de brief zou kunnen zien. Ik nam mijn plannen met Jurriaan door en hij was het volledig met me eens dat ik moest gaan. Dit zou best weleens een aanwijzing van God kunnen zijn.

Jurriaan beloofde me dat hij mij na zou reizen zodra hij zijn opnameapparatuur verkocht had. En ook zou hij natuurlijk de brief bij mijn ouders deponeren zodra ik weg was, opdat zij niet onnodig ongerust zouden zijn.

Ik voelde mij volledig geslaagd in mijn plan en ik nam al mijn geld van de bank op en kocht een treinkaartje naar Rome. Waarom Rome? Omdat dit lekker ver weg was.

Onderweg naar Rome

Eindelijk vertrok de trein en liet ik al mijn zorgen achter me, met alle leegte, verdriet en rottigheid. Leve de vrijheid! De trein was nog maar net weg toen mijn geweten aan mij begon te knagen, want hoe zou het nu verder gaan? Wat zouden ze bij de post zeggen wanneer ik niet op mijn werk verscheen? Ze zouden naar mijn huis opbellen en als mijn ouders niet wisten dat ik weg was, zou er alsnog een ongerustheid ontstaan voor die goeie lieve mensen. Ik hoopte vurig dat die brief tijdig aan zou komen.

De trein reed verder en verder en ik werd alsmear meer moe van de spanning die ik toch behoorlijk had, want wat zou ik allemaal tegenkomen en wat zouden ze thuis allemaal denken? Het was om gek van te worden. Ik kon door de spanning niet slapen en toen de trein dan eindelijk na 24 uur Rome naderde, was ik bekaf. Toch kreeg ik weer nieuwe energie toen ik uit de trein stapte.

In Rome: teleurstelling

Ik was nu in Rome en moest een slaappleats zoeken. Van Jurriaan had ik een adres meegekregen, dat wil zeggen een foldertje van een geloofsgroep die zich 'Children of God' noemde, waar ik eventueel zou kunnen slapen. Ik dacht: waarom niet? Misschien konden ze mij ook wel verder helpen met het vinden van een baantje, zodat ik een nieuw bestaan op kon bouwen.

Ik vond het adres na enig zoekwerk in de miezerige regen. Men liet mij binnen en ik vroeg of ik kon blijven slapen. Men was hogelijk verbaasd over mijn verzoek en maakte me vriendelijk duidelijk dat dat niet zomaar ging, omdat er geen ruimte was. Daar had ik niet op gerekend, dus keerde ik weer terug naar het station. Wat moest ik nu beginnen? Ineens dacht ik aan de Eiffeltoren.

Richting Parijs

Het volgende moment kocht ik een enkeltje Parijs en begaf mij naar het spoor waar de trein zou komen. Een jongen sprak mij aan in gebrekkig Engels en vertelde dat hij graag uit Rome weg wilde, maar dat niet kon omdat hij geen geld had. Ik vroeg hem of hij zin had om met mij mee te reizen, zodat we met zijn tweeën in Parijs werk zouden zoeken. Ik had wel behoefte aan gezelschap, want ik voelde mij toch behoorlijk onzeker door alle gedachten aan het thuisfront en dit zou me misschien de nodige afleiding geven.

Hij stemde lachend in en bedankte me hartelijk. Ik kocht nog een enkeltje Parijs en gaf hem het kaartje. We kletsten wat af samen tot de trein aankwam die ons naar Parijs zou brengen. Ik stapte in en hij ging nog eventjes wat doen. De jongen zou zo terug zijn. Goed hoor, ik zocht een zitplaats en wachtte.

Na een half uur was hij nog steeds niet terug en de trein stond al op het punt om te vertrekken. Waar bleef hij nou? Ongerust ging ik naar de deur en ik zag in de verte de jongen mensen aanklampen met het kaartje dat ik zojuist voor hem gekocht had. Ik snapte er niets van en dacht: schiet op man, de trein vertrekt zo. Waarschijnlijk waren dat zijn vrienden en vertelde hij enthousiast dat hij met mij meeging naar Parijs.

Daar was het fluitsignaal en de trein vertrok naar Parijs zonder de jongen. Pas later begreep ik dat die jongen het kaartje natuurlijk weer verkocht had. Lekker hè! Nou, daar zat ik dan te balen van mijn stomheid en meteen keerde ook mijn schuldgevoelens weer terug. Maar ik zat in ieder geval droog, want ik had voorlopig onderdak. Ik was weliswaar een ervaring rijker, maar de knul had mij behoorlijk wat geld lichter gemaakt. En de zorgen om mijn ouders kwelden mij opnieuw. Ik had er geen rust van en kon niet slapen. Gedurende de hele reis lag ik te piekeren.

Aangekomen in Parijs

Eindelijk was daar Parijs en nu zou ik dan die Eiffeltoren zien. Ik stapte de trein uit en liep naar een wisselkantoortje om het Italiaanse geld om te wisselen. Ik had wat kleingeld en drie papertjes van honderdduizend lire. Het kleingeld werd omgewisseld, maar de honderdduizend lire biljetten niet. Waarom weet ik nu nog niet, maar waarschijnlijk zullen er in die tijd veel valse biljetten in omloop zijn geweest. In ieder geval had ik weer een domper te verwerken.

Hoe kom ik nou aan Frans geld? Dacht ik. Ik besloot om naar het perron te gaan waar de trein naar Italië zou vertrekken. Wellicht dat ik mijn geld daar met iemand kon wisselen. Ik zag twee mannen en vroeg hen of ze Engels spraken. Gelukkig was dit het geval en ik legde hun mijn situatie uit.

Opgelicht in het hotel

Zij waren zeer begripvol en maakten mij duidelijk dat zij niet zoveel Frans geld hadden, maar wel een oplossing wisten. Ik luisterde naar hun voorstel en dat was dat zij een treinkaartje voor me zouden kopen naar de Italiaanse grens, zodat ik daar mijn geld kon wisselen. Aangezien ik toch alle tijd van de wereld had en geen kant op kon, stemde ik in met hun plan.

Het enige wat zij vroegen was honderdduizend lire als onderpand en dat leek mij wel redelijk, want je wist maar nooit Ik had dat pas nog in Rome ervaren. De trein zou pas de volgende ochtend om tien uur vertrekken en daarom gingen we eerst naar een hotel. Ze boekten een tweepersoonskamer, maar ik mocht er gewoon bij. Eindelijk kon ik douchen, want ondertussen stonk ik behoorlijk. Toen kon ik eindelijk naar bed en ik had nog niet geslapen, dus ik viel direct als een blok in slaap, de wereld even haar eigen dingenlaten doen, Sjoerd was eventjes vertrokken naar dromenland.

Ik werd wakker van het geluid van een stofzuiger en zag ik dat het al elf uur was. Alleen de kamerjuffrouw was er druk bezig met haar werkzaamheden. Ik schrok me het apezuur en rende naar mijn kleren. Ja hoor, het heldere licht had het weer voor elkaar: al mijn geld was weg, net als de trein naar Italië.

Ik kleedde mij aan en vond de paar francs die ik wel had gekregen. Ja, daar hadden ze natuurlijk niets aan. Ik liep langs de balie en vreesde nog even dat ik het hotel zou moeten betalen. Gelukkig hadden ze dat waarschijnlijk al gedaan, want niemand vroeg mij iets. En zo liep ik naar buiten.

Blut in Parijs

Ik was in Parijs en zou daar voorlopig wel blijven, daar ik geen kant op kon. Ik keek omhoog en zag nergens de Eiffeltoren. Dat viel behoorlijk tegen, want ik had verwacht dat je dat ding - als je in Parijs bent - overal zou moeten kunnen zien. Maar wat ik ook zag, geen Eiffeltoren.

Ik besloot Jurriaan te bellen om te zeggen waar ik was, zodat hij naar me toe kon komen, want dat had hij beloofd. Al snel werd duidelijk dat je werkelijk niemand kunt vertrouwen. Hij kletste wat bij elkaar en ik begreep al snel dat hij niet zou komen. Daar stond ik dan.

Van de bijna allerlaatste francs kocht ik een stokbrood en een blikje cola. Het was gelukkig mooi weer en ik besloot te gaan zitten. Toen ik eenmaal zat te eten, besepte ik dat ik nu werkelijk geen kant meer op kon. Juist om die reden was ik gevluht, van huis gegaan en ik had alles en iedereen verlaten. En nu zat ik in precies hetzelfde schuitje, met dit verschil dat ik nu helemaal niet meer voor- of achteruit kon.

Moment van geluk

Dit beseffende overviel mij een gevoel van totaal geluk. Eventjes in dat moment komen dat je helemaal overgeleverd bent aan de voorzienigheid. Een gelukkiger moment heb ik in mijn leven niet gekend dan toen ik dat vreemde gevoel had. Ik genoot vijf minuten met volle teugen.

Maar ineens werd ik uit dit gevoel weggerukt en kwam ik weer terug in de realiteit. Ik herinnerde mij de folder en ik keek of ik ook een telefoonnummer van die 'Children of God' kon vinden. En ja hoor, in Parijs was dus ook zo'n beweging. Ik belde hen op en vertelde waar ik was. Zij beloofden mij zo snel mogelijk op te komen halen. Mijn geluk ging dus verder, eindelijk kon ik een kant op.

Children of God

Ik wachtte een half uurtje en inderdaad kwamen daar een paar mensen aan, van wie er één een gitaar droeg en ze lachten bijzonder vriendelijk naar me. We spraken Engels en al snel werd duidelijk dat ik met ze mee mocht. Ik had geen idee waar ik in terecht zou komen, maar ze leken me allemaal even vriendelijk en aardig. Natuurlijk had ik wel eens gehoord van een sekte en hersenspoeling, maar dit leek mij iets anders te zijn.

Ik wist niet eens wat hersenspoeling precies inhield en zij hadden er geen last van, want ze deden tenminste normaal en vroegen me naar mijn interesses en of ik in God geloofde. Eindelijk kon ik dan met mensen erover praten. Nou, als dat hersenspoeling moet heten.

Het duurde niet lang of ik kreeg een aantal folders in mijn hand geduwd en leerde mijn eerste Franse woorden: 'Pouvez vous donner quelque chose, pour nous aider. Ik

kreeg behoorlijk veel afkeurende blikken van de mensen tegen wie ik het zei, maar vond dat best. Sjoerd had tenminste een slaappleats en aardige mensen gevonden.

Ondertussen had ik alweer flink trek gekregen en eindelijk gingen we dan naar hun huis. Ik werd voorgesteld aan andere bewoners en voelde me aardig op mijn gemak. We gingen eten en het viel me gelijk op dat het zo weinig was. Ook werd er gebeden en dat was ik niet gewend, maar ik deed gewoon maar of ik meedeed.

In de sekte

Na het eten werd ik apart geroepen door de groep oudste en hij vroeg me het hemd van het lijf. Ook vertelde hij wat ze deden en waar hun geloof voor stond. Ik vertelde dat ik het begreep en dat ik hetzelfde geloofde, maar tegelijkertijd wist ik dat ik ook op mijn hoede moest blijven, want ergens sprak een waarschuwende stem in mij.

Het leek wel of je verplicht was om te geloven wat ze zeiden. Daar had ik geen vrede mee, maar ik wilde mijn slaappleats niet kwijt, dus besloot ik om 'nee' te zeggen en 'ja' te denken en om 'ja' te zeggen en 'nee' te denken. Ik werd die avond nog geïntroduceerd als een nieuw lid van hun beweging. Fijn hè, nu zat ik dus toch in een sekte.

Maar goed, ik had besloten om op te letten en weg te gaan zodra de gelegenheid zich voordeed. De mensen sliepen overal: in bed, op de bank en op de grond. Ikzelf kreeg een plekje op de grond, maar vond dit allang best. Eindelijk kon ik met een bijna gerust hart gaan slapen.

Zorgen om thuis

Ik kon de gedachte aan thuis nog niet uit mijn hoofd zetten en vroeg me af hoe het daar zou zijn. Als ik toen wist wat zich daar op dat moment afspeelde, dan was ik acuut naar huis teruggekeerd, bang of niet bang. Ik was inmiddels drie dagen vertrokken en nog steeds hadden mijn ouders mijn brief niet gekregen. Alles was in rep en roer en ook de politie was inmiddels ingeschakeld.

Na enig informeren wist men van het gevecht dat er geweest was. Men ging mij overal zoeken en mijn ouders vreesden dat ik ergens doodlag. De pijn, de angst en het verdriet van mijn ouders moet haast ondragelijk voor hen geweest zijn. Dit had ik nooit gewild en ook niet verwacht. Maar goed, ik hoorde dit allemaal pas achteraf. Mijn nu zogenaamde vriend was bang dat hij ergens bij betrokken zou worden en had besloten de brief niet te overhandigen.

Op dat moment wist ik hier dus niets van en viel in slaap.

Leven in de sekte

De volgende morgen moesten we na het ontbijt de straat op en gingen we weer verder met briefjes uitdelen en geld bedelen om te kunnen bestaan. Dit ging dag in dag uit zo en ik werd het al spoedig spuugzat, maar liet niets merken. De bewoners waren erg vriendelijke en vooral lieve mensen, maar ze zaten al te lang in die beweging om nog voor zichzelf te kunnen denken. Daar kwam ik al snel achter, dus ik bleef op mijn hoede.

Het was daar gebruikelijk dat je je oude aardse bestaan opgaf en er werd bij mij ook geïnformeerd of ik geld en goederen had. Ik had niets, maar dat vond men niet erg. Wel moest ik een Bijbelse naam uitzoeken. Ik piekerde me suf over zo'n naam en besloot toen om maar een naam te prikken uit de bijbel. 'Daniël' zou ik voortaan genoemd worden.

De groep oudste mocht ik niet zo. Hij was streng en fanatiek, dus voor hem keek ik uit.

Gloria en Esther

Op een dag kwam er een nieuwe bewoonster bij ons wonen. Gloria noemde zij zich en dat was me toch een mooie en vooral lieve zachte vrouw! Mooi van binnen en mooi van buiten. Het klikte direct tussen ons. Ik sliep op de grond en zij op de bank. We bleven praten en op een gegeven moment wilde ik dat zij bij mij kwam liggen, maar ja, dat durfde ik niet te vragen. Dus deed ik alsof ik haar niet kon verstaan en zo kwam zij bij mij liggen. Met haar heb ik daar een leuke tijd doorgebracht, maar van verliefdheid was geen sprake.

Eens hield men een open dag en er kwamen allemaal mensen die geïnteresseerd of gewoon nieuwsgierig waren. Zo ook Esther. Het eerste moment dat ik haar zag was ik verliefd. Haar ogen hadden een uitwerking op mij die ik niet kan beschrijven; te mooi om waar te zijn, dacht ik. Ik sprak haar aan, maar zij moest niet veel van mij hebben. Ik ging dan maar met haar vriendin praten en het werd een leuk gesprek. Ik vroeg of ze nog eens terugkwamen.

Al vrij snel kwamen de dames weer op bezoek en nu was Esther ook wat aardiger. Het duurde niet lang of zij werd heel erg aardig zelfs. Het laat zich raden, binnen de kortste keren hadden wij verkering en waren hevig verliefd. Met Gloria sliep ik allang niet meer, omdat ik Esther had.

De waarheid over de sekte

Er werd nog wel gezegd dat ik moest leren delen, maar ik dacht bij mijzelf: 'De pot op.' Ineens werd het allemaal veel gezelliger en ik hoefde ook niet meer te leuren met die briefjes, want ik ging met iemand anders uit die groep in de metro zingen. Dat wil zeggen: hij ging gitaar spelen en zingen en ik ging met de pet rond. Dit was wel leuk, vooral omdat ik zelf ook wat geld nodig had.

Esther kwam nu bijna dagelijks langs en we deden net alsof zij ook bij die sekte zou komen, maar spraken af dat dat niet zou gebeuren. Als het ook maar eventjes kon, zouden we weggaan. 's Avonds bracht ik haar naar de metro en onderweg dronken we nog wat en dat kostte natuurlijk geld. Dus als ik dan weer in die metro geld inzamelde, dan ging een munt van vijf franc in mijn zak en bewaarde ik één franc voor Mozes, net zo lang tot ik genoeg had.

Mozes was de absolute leider van de sekte en woonde op een of ander tropisch eiland met een stuk of twintig mooie vrouwen. Het grootste deel van het ingezamelde geld ging dan ook daarheen, terwijl de mensen in de groep nauwelijks te eten hadden. Dus die paar franc van mij zou Mozes echt niet missen.

Soms konden de rekeningen niet betaald worden en dan ging een van de meisjes prostitueren om aan geld te komen. Er waren speciale folders voor de vrouwen die verplicht werden om ze te lezen, deze folders lagen in een afgesloten kast. op een middag toen ik alleen (thuis) was, kreeg ik die kast open en zag dus die folders waarin beschreven werd hoe vrouwen het beste mannen kon bevredigen, kant en klare porno-lessen. Zo was hun hele systeem, bleek later.

De leider van de groep ging met een paar opgedirkte dames (en vaak hele mooie dames) naar een discotheek en dan keek de leider of hij ergens iemand zag die er alleen of eenzaam uitzag. Vervolgens stuurde hij die meisjes erop af. En geloof me, je bezwijkt voor de charmes van die dames, want je mag ze meenemen zonder dat het je geld kost. Was iemand dan helemaal ingepalmd en verliefd geworden, dan werd er om geld of steun gevraagd. Of ze werden overgehaald om lid te worden van die sekte met medeneming van al hun geld en goederen.

Ontsnapping met Kami

Esther en ik werden steeds verliefder en op een gegeven moment kwam zij met haar vriendin Pascal langs en nodigde me uit om met hen mee te gaan. We gingen

ergens wat drinken en toen kwam er een jongen bij zitten. Het was een vriend van Pascal. Hij stelde zich voor en al snel werd het heel gezellig. De jongen heette Kami en hij werd in die dagen een heel goede vriend van me.

Hij stelde me dan ook voor om die sekte te verlaten, want hij wist wel werk voor me. Ik stemde meteen in en hij legde uit dat we dan eerst een soort houten eendjes gingen maken en ze dan op straat zouden verkopen. Hij wist wel waar dat kon. Ik werd gelijk enthousiast en besloot om de volgende dag de sekte te verlaten.

Het was 's morgens vroeg toen ik de sekte stiekem verliet, want je wist maar nooit of ze moeilijkheden zouden maken. Ik ontmoette Kami op de afgesproken plaats en samen gingen we naar een soort keldertje. Daar werd ons uitgelegd wat we moesten doen.

Houten eendjes verkopen

De hele ochtend waren we aan het knutselen aan houten marionetten-achtige eendjes en 's middags gingen we de straat op om ze te verkopen bij toeristische trekpleisters. Aangezien dit illegaal was, moesten we wel de politie in de gaten houden. We demonstreerden de eendjes die aan je hand konden lopen en zogenaamd graantjes van de grond pikten.

Op zich waren die dingen hartstikke leuk en we zouden zeker ook goede zakengedaan hebben als Kami niet de hele tijd zijn ogen op de dames gericht hield. Kami zag er erg goed uit met zijn Arabisch uiterlijk en hij was een charmeur eersteklas. Het duurde dan ook niet lang of we stopten alweer met de handel en gingen met een paar dames het beetje geld dat we verdiend hadden opmaken aan wat eten. Honger had ik wel, dus dat kwam wel goed uit. Maar de rest van de middag bleven die dames bij ons, dus van verkopen kwam niets.

Slapen onder de sterren

Ik begon me zorgen te maken voor de nacht, want waar moest ik slapen zonder geld? Kami stelde me gerust en zei dat hij in een goedkoop hotel een kamer had waar ik ook kon blijven slapen. Ogenblikkelijk begon de zon weer voor me te schijnen, want over de rest maakte ik me geen zorgen. We hadden die dag dus verder niets verkocht en het was al laat op de avond toen we naar het hotel gingen.

Het was een oud gebouw met een klein en smerig kamertje waar wij zouden slapen. Op de grond lag parket dat behoorlijk gehavend was en ook stond er maar één eenpersoonsbed. Kami stelde voor dat ik het bed nam en hij zou op de grond gaan liggen. Natuurlijk wilde ik dat niet en ik was trouwens wel gewend om op de grond te slapen.

We wilden net gaan slapen, toen er aan de deur geklopt werd. Kami deed open en sprak in het Arabisch met een man. Even later kwam hij terug en vertelde me dat ik niet op die kamer mocht blijven, tenzij we betaalden. Aangezien we helemaal geen geld meer hadden, besloot ik om te gaan. Tot mijn verbazing ging hij met me mee en ik maakte hem duidelijk dat dat helemaal niet hoefde, maar hij stond erop om me niet alleen te laten gaan.

En zo zwierven we als twee zwervers door nachtelijk Parijs op zoek naar een slaappleats. Aan de voet van de Seine, vlak bij de Eiffeltoren vonden we twee stenen banken. Kami ging op de ene en ik op de andere bank liggen om te slapen. Ik wenste hem welterusten en voelde me vreemd, want zo'n vriend had ik nog nooit gehad. Het was vreselijk koud en hij kon in een warm bed liggen, maar verkoos om mij niet alleen te laten. Waar kom je dat nog tegen?

Ik probeerde te slapen, maar de kou weerhield me ervan en de volgende ochtend stonden we - zodra het wat lichter begon te worden - stijf van de kou op. Ik adviseerde Kami naar zijn kamer terug te gaan en ik zou weer teruggaan naar de sekte, zodat ik kon slapen. Door de kou had Kami nu ook niet veel weerstand meer en zo gingen we ieder weer onze eigen weg. Maar we spraken af dat we de volgende keer de dingen beter zouden regelen.

Terugkeer naar de sekte

Mijn terugkeer in de sekte werd een feest, want het verloren schaap was teruggekeerd. Ik moest van alles beloven en ik werd suf gemaakt door allerlei spreuken en wat dies meer zij. Ik slikte alles, als ik maar even mocht slapen, en dat mocht. Ik zou die dag voor het eten zorgen en hoefde dus niet naar buiten om te bedelen.

's Avonds na het eten mocht ik naar buiten, nadat ik beloofd had om terug te keren. Natuurlijk zou ik terugkomen, zei ik, want ik had een afspraak met Esther. Zij waren namelijk nog steeds in de veronderstelling dat Esther ook bij de groep zou komen. Dit was dus in orde en ik ging inderdaad naar Esther.

Ik vertelde haar over de mislukking en zei stelde voor om ontslag van haar werk te nemen en dan zouden we samen weggaan. Waarheen wist ze nog niet, maar ik vertrouwde haar. De verdere avond brachten wij verliefd door op een overdekt terrasje en daarna bracht ik haar voor de zoveelste maal naar de metro. Ik bleef haar verliefd nakijken totdat de metro de bocht om ging en ik hem uit het oog verloor.

Ik ging nog eventjes wat drinken en een sigaretje roken. Bijna iedereen sliep al toen ik terugkwam en een paar ongeruste mensen vroegen me waarom ik zo laat was. Ook merkten ze dat ik wat gedronken en gerookt had. Ik vertelde hun dat ik een eenzaam mens in een café had zien zitten en dat ik even met die persoon had moeten praten. Ik kreeg van alle kanten Gods zegeningen toegewenst, en met nog eens een 'God zegene je' viel ik aan Esther denkend in slaap.

Vrijheidsdrang

Zoals het met de meeste dieren gaat, zo verging het mij nu ook. Ik had van de vrijheid geroken en ik kon die niet meer loslaten. Maar ik kon geen kant op en wat Esther voorstelde duurde me ook te lang. Ook merkte ik dat mijn weerstand tegen het hersenspoelen het niet lang meer zou houden, want ik begon al aardig in de sekterichting te denken. Ik begon al minder 'ja' te zeggen en 'nee' te denken en andersom. Ik moest weg.

Ik was er nu al een maand of drie en ondertussen had ik contact gehad met mijn zuster Wilma, want ik had haar geschreven en gevraagd of ze mij een paar boeken wilde sturen. Mijn ouders wisten dus dat ik leefde en niet spoorloos was. Zij zijn zelfs nog een keer naar Parijs gegaan om mij uit die sekte op te halen, maar ik was er niet, dus konden ze niets anders doen dan naar huis terug te keren.

De oproep naar huis

Ineens begon ik aan mijn moeder te denken en toen hield ik het niet meer uit. Zodra ik eventjes alleen was, pakte ik de telefoon en belde naar huis. Mijn moeder nam op en ik brak. Vreselijk gehuild heb ik toen, ik kon het gewoon niet meer inhouden. Mijn moeder beloofde me dat ze me nog diezelfde nacht zou komen ophalen. Ik sprak met haar af om vier uur 's nachts onder de Eiffeltoren.

De Eiffeltoren was de reden van mijn aanwezigheid daar en nu zou diezelfde toren mijn veilig baken naar huis zijn. Ik vermande mij en deed die dag dezelfde dingen als altijd. Gelukkig zou ik Esther die middag ontmoeten en ik vertelde haar dat ik terug zou gaan naar Nederland. Nu was het haar beurt om te huilen, maar ik beloofde haar dat ik haar na een paar weken als alles weer wat gekalmeerd was op zou halen. Ik moest het een paar maal beloven en toen klaarde haar gezicht weer op.

Vol van de nieuwe ontwikkelingen belde zij Pascal op om haar het nieuws te vertellen en Pascal stelde meteen voor om die nacht bij haar thuis door te brengen, daar zij toch vlak bij de Eiffeltoren woonde. Alles liep dus gesmeerd en Esther en ik waren dolgelukkig.

Vertrek uit de sekte

Tegen etenstijd nam ik afscheid van haar en sprak voor later op de avond met haar af. Ik ging eten met de mensen van de sekte en tijdens het eten merkte ik toch dat ik van de meesten wel was gaan houden. Maar goed, ik kon hier niet blijven en nam innerlijk afscheid van hen.

Vlak voor de afgesproken tijd met Esther pakte ik de schamele spullen die ik had en deed ze in een vuilniszak. Niet veel later vertelde ik de mensen dat ik even het vuil buiten ging zetten. Zij keken me lief aan kreeg nog een laatste 'God zegene je.' Ik heb die mensen daarna nooit meer gezien of gesproken. Einde sekte dus.

Hereniging onder de Eiffeltoren

Vol spanning ging ik naar de plaats waar ik met Esther had afgesproken. Daar stond ze al lachend op mij te wachten en gezamenlijk gingen we naar Pascal. Eenmaal daar aangekomen, wachtte mij nog een verrassing, want Kami was er ook. We omhelsden elkaar en daarna gaf hij mij zijn beste kleren, want wat ik toen aanhad kon echt niet meer. We lachten wat af met zijn viertjes en gingen vervolgens slapen, tenminste dat was de bedoeling, want door de spanning over de hereniging met mijn moeder kon ik de slaap niet vatten.

Ik wist niet eens of mijn vader er ook bij zou zijn. Wat zouden ze zeggen en hoe moest het nu als ik weer thuis zou zijn? Als in een flits gingen al deze gedachten door mijn hoofd en ze maakten me behoorlijk nerveus. Esther probeerde me steeds te kalmeren en dat lukte haar vrij aardig, zodat we rustig de verdere nacht wakker lagen en wachtten tot de klok drie uur zou slaan.

Eindelijk was het dan zover en konden we opstaan en ons aankleden. Binnen een kwartier waren we klaar en om halfvier bereikten we een van de vier voeten van de Eiffeltoren. Er was geen sterveling te zien en het was er behoorlijk donker. Esther en ik liepen wat verder onder de Eiffeltoren en toen zag ik ineens aan de overkant bij een andere voet een auto staan.

We waren net halverwege, dus onder het midden, toen ik een autodeur hoorde opengaan. Direct kwam er iemand op mij afrennen en voordat ik er erg in had vloog mijn moeder mij om mijn nek. Mijn eerste gedachte was, en die vergeet ik nooit: ze houdt wel van me. God, had ik hier dan mijn hele leven voor niets aan getwijfeld en was deze hele onderneming dan niet nodig geweest?

Gelijk zette ik die gedachte uit mijn hoofd, want anders had ik Esther nooit ontmoet en zo'n goede vriend als Kami, die ik voor altijd achter heb gelaten en nooit meer heb gezien. Mijn moeder bleef me wurgen en mijn vader stond erbij te kijken alsof hij zeggen wilde: 'Nou, ben je eindelijk klaar met je flauwekul, dan kunnen we naar huis.' Mijn vader sprak in die tijd nooit openhartig over zijn gevoelens.

Esther meenemen naar Nederland

Ik stelde mijn ouders Esther voor en vertelde er direct bij dat ik haar over een paar weken hier op wilde halen. Mijn moeder vroeg me waarom ze niet meteen meeinging. Shit, daar had ik niet op gerekend en Esther evenmin, maar toch was Esther degene die onmiddellijk instemde. Wel moest ze eerst naar huis om haar moeder te informeren, dus we gingen midden in de nacht eerst nog eventjes kennis maken met haar moeder. Fijn hè, allemaal.

We gingen met z'n allen naar binnen en Esther wekte haar moeder, die even later met rooie huilende oogjes uit de slaapkamer kwam. Mijn moeder, lief als ze was, begon haar gelijk te troosten. Zij had net ervaren hoe het is om een kind te moeten kwijtraken. Maar goed, dit was geen kwijtraken in de zin van doodgaan. We bleven een paar uurtjes en aten er wat, en toen kon eindelijk de reis naar huis beginnen.

Terug in Nederland

Eenmaal in Nederland aangekomen nam het leven al snel weer een normale wending. Ik hoefde nergens meer bang voor te zijn. Mijn moeder gaf me geld om leuke dingen met Esther te gaan doen en ik sleepte haar heel Nederland door om alles te laten zien. Maar dan komt op een gegeven ogenblik toch de realiteit om de hoek kijken en moet je ontwaken uit je roes. Er moest gewerkt worden.

Ik wilde weer terug naar de PTT, maar dat ging niet zo gemakkelijk en op een gegeven ogenblik werd er besloten dat ik na mijn militaire dienst terug kon komen. Daar had ik nog helemaal niet aan gedacht zeg, ik moest nog in dienst. Gelukkig kon ik wel een poosje bij de hoogovens werken.

Trouwen en nieuw begin

Ondertussen woonden Esther en ik bij mijn ouders thuis op zolder. Ik had geld gekregen om deze zolder iets te verbouwen en op afbetaling kocht ik een paar meubeltjes. Esther en ik moesten regelmatig naar het consulaat. Om onder de militaire dienst uit te komen, zodat ik weer snel bij de PTT kon werken, besloten we te gaan trouwen. Want dat zat er toch al in, we waren namelijk nog steeds verliefd.

Het werd een leuk feest dat mijn moeder helemaal had geregeld en bekostigd, want wij bezaten zelf nog helemaal niets. Esther en ik gingen geregeld naar Parijs om haar ouders en twee zusjes op te zoeken. Het was er altijd leuk en ook mocht men mij graag. Natuurlijk kwamen ook zij uit Parijs naar onze bruiloft.

Ondertussen werkte ik nog steeds bij de hoogovens en ik dacht dat de militaire dienst ook wel een leuke baan zou zijn. Ik was al goedgekeurd en ik ging vragen of ik eerder kon komen. Ik werd ingedeeld voor een marine keuring, maar toen mij verteld werd dat ik er niet voor vast kon komen, besloot ik om af te zien van mijn dienstplicht. Dat kon omdat ik door mijn huwelijk kostwinnaar was geworden.

De PTT nam mij nu in dienst en na een poosje kregen Esther en ik een flat aangeboden die wij natuurlijk meteen namen.

Leven in de flat met Esther

We leenden geld om het in te richten en al snel kwamen we financieel vast te zitten, vooral toen we een nieuwe auto hadden gekocht, omdat we steeds naar Parijs gingen. Zij werkte in die tijd ook en samen konden we het dus wel redden, maar er moesten geen gekke dingen gebeuren.

We woonden nog maar net in die flat, toen Esther begon te vragen naar onze avontuurlijke ideeën. Ze liet me weten dat ze wel behoefte had aan wat avontuur. Ik moest haar iedere keer teleurstellen, want daar was geen geld voor ik moest al steeds vaker overwerken om de lasten te kunnen betalen. Esther werd alsmaar ongelukkiger doordat ik haar avontuurlijke geest niet langer kon voeden.

Esther verdwijnt

Het duurde dan ook niet lang of ik kwam uit de nachtdienst thuis en vond een briefje op tafel waarop geschreven stond: 'Ik ben naar Zuid-Frankrijk op avontuur.' Mijn wereld stortte ineen en ik kon het niet geloven. Ik ben zelfs naar de politie geweest om haar op te laten sporen, want dit kon toch niet zomaar. We waren getrouwd en ze was zelfs al een paar maanden zwanger.

Maar hoe ik ook zocht of wat ik ook deed, Esther was van de aardbodem verdwenen en ik was ontroostbaar. Drie maanden lang huilde ik iedere dag weer en begreep nergens iets van. Op mijn werk merkten ze niets aan me, want daar was ik natuurlijk weer heerlijk verstoppertje aan het spelen. Maar ik was wel blij met de afleiding.

Later bleek dat ze een ander had ontmoet die haar waarschijnlijk een nieuw avontuur aanbood. dus vermoedde ik ook dat zij zwanger van hem was geworden en liet het voor wat het was. Ze heeft inmiddels ook kinderen en ik hoop dat ze gelukkig is. Slechts eenmaal heb ik haar gezien en dat was vijftien jaar nadat ze weg was.

Band met mijn vader

Zoals gezegd was ik kapot, maar ook mijn vader was gebroken, want hij sleepte Esther overal mee naar toe. Misschien was het wel door deze gebeurtenis dat mijn vader en ik dicht bij elkaar kwamen, in ieder geval werd mijn vader een vriend voor het leven. Ik kon hem alles vertellen en hij mij ook, en samen maakten we veel plezier na de rouwperiode.

Voor een paar maanden trok ik bij mijn oudste broer in, omdat ik niet alleen in de flat wilde wonen die mij aan alles deed herinneren. Zo goed en zo kwaad als het ging pakte ik dus mijn leventje weer op en moeder regelde de scheiding. ikzelf was daartoe niet in staat.

Na een periode van drie maanden rouwen werd ik het ineens zat, want ze kwam toch niet meer terug en ik wist dat ze een ander had. Toen ik eens aan het fietsen was, kwamen weer de tranen en toen besloot ik om nooit meer om haar te huilen. Diezelfde avond nog ontmoette ik Carine.

Carine

Esther was weg en met haar natuurlijk ook haar inkomsten. De lasten waren behoorlijk zwaar geworden. Temeer omdat mijn moeder door mijn Franse avontuur ook in geldproblemen was gekomen, had ik nog eens extra geleend om haar te helpen. Maar ach, ik had twee handen en kon altijd werk krijgen. Het duurde dan ook niet lang of ik was weer aan het fietsen maken en liep mijn benen onder mijn lijf vandaan in de horeca.

Na al het werk ging ik nog weleens eventjes ergens iets drinken en sprak toen een dame en vertelde mijn verhaal van Esther en we dronken iets, en met een "Tot ziens" vertrok ik weer naar huis. Een week later ontmoette ik haar weer en zij vroeg of ze zich mocht voorstellen en ze zei "ik ben de ex-vrouw van de man waar jouw ex nu mee is". Toeval? Hier word je toch gek van? Zij vertelde me dat haar ex man geen kinderen kon verwekken, althans niet bij haar. Daarna hebben wij elkaar nooit meer gezien of gesproken dus de zwangerschap van Esther bleef voor mij een open boek, maar liet het los.

Met Carine kon ik het prima vinden, ze was een ware vriendin en ik kon uren met haar kletsen over van alles en nog wat. Ook werden de paranormale onderwerpen weer aangesneden en ik kon naar hartenlust vertellen wat mij zoal bezighield. Carine was wat voorzichtiger, maar luisteren kon ze goed.

De spiegel ervaring

In die tijd werkte ik ook vaak 's nachts als vrachtwagenchauffeur bij de post. Ik weet nog dat ik op een gegeven moment mijn handen stond te wassen na het piesen en toen ik in de spiegel keek, gebeurde er iets vreemds. De persoon die ik in de spiegel zag was niet ik, maar een ander. Die persoon had een enorme uitstraling en stond helemaal in het licht. Hij lachte naar me.

Hoewel ik het niet was, leek hij erg veel op mij en ik bleef dan ook verbaasd kijken. Even later zag ik dat ik het wél zelf was, maar dan volop in het licht, en met een ongekende schoonheid. Ik leek wel een engelachtig wezen. Ik weet nog dat ik dacht: zie ik er zo in werkelijkheid uit?

Ik verliet het toilet en repte er met niemand over. Ook niet met Carine, met wie ik toch alles kon delen. Dit beeld is me altijd bijgebleven en het spoorde me ook weer aan om de diepere dingen in het leven te gaan onderzoeken.

Carine en ik begonnen iets voor elkaar te voelen, maar zij mocht van haar vader niet met me omgaan omdat ik was gescheiden. Dus meer dan een lange vriendschap is er helaas niet van gekomen. Mijn gevoel voor haar was inmiddels enorm gegroeid, dus welkom pijn en verdriet pffff.

De foto van de baby

Op een avond toen ik haar al een paar maanden kende, was ik bij haar op bezoek en zij vertelde me dat ze me wat moest laten zien. Ze pakte een aantal foto's en toen zag ik de foto van een baby. Ik vroeg Carine wat ik hier mee moest en toen vertelde ze me dat zij als kraamverpleegster dienst had gehad toen Esther moest bevallen. Het kind was vernoemd naar haar nieuwe relatie.

Ziek stond ik op en ging naar huis. Ik was in de war, want ik wist niet of het mijn kind was en heden ten dage weet ik dat nog niet. Wie het weet mag het zeggen, maar als je eens wist wat ik voelde toen ik de foto van die baby zag!

In ieder geval ging mijn leven nu snel verder en ik werd ook wat rustiger en zocht wat minder diep. Met Carine werd het toch ook niets. Maar ik voelde mij weer niet gelukkig.

Advertentie in de krant

Mijn vader kwam op bezoek en zag ogenblikkelijk wat er aan de hand was. Hij had medelijden met me en wist dat ik het weer eens niet vinden kon. Hij keek mij ongelukkig aan en vroeg waarom ik niet gewoon een advertentie in de krant plaatste. Ik moest erom lachen, maar hij maakte me duidelijk dat ik toch een gescheiden persoon was en dat er net als ik ook gescheiden vrouwen waren die het graag opnieuw wilden proberen. Maar misschien konden ze niet uitgaan zoals ik, omdat ze een klein kind hadden. Daar had die ouwe me tuk.

Dat stempel van gescheiden zijn was inderdaad niet leuk, temeer omdat ik pas 22 jaar oud was. Om hem te plezieren en ook om eens te zien wat voor reacties je daarop kreeg besloot ik een advertentie te plaatsen. Tot mijn stomme verbazing ontving ik binnen een week zes brieven. De meeste kon ik gelijk verscheuren. Ik hield er twee over.

Een van een dame die nog vrij was en geen kinderen had en een brief van een dame die vertelde dat ze gescheiden was en twee kleine kindertjes had. Ik wilde de brief direct wegdoen vanwege die twee kindertjes, maar toch sprak die brief mij erg aan en wist niet waarom. Ik besloot een afspraak met de dame zonder kinderen te maken, maar kwam er al snel achter dat zij niet bij mij paste. Dan maar niets, dacht ik bij mijzelf.

Ontmoeting met Barbara

Maar die ene brief begon mijn arme hoofd te kwellen en liet mij niet los. Ik dacht ernstig na over Sjoerd in een vaderrol en vreemd genoeg leek me dat niet eens zo'n gek idee, want kinderen heb ik altijd leuk gevonden, en deze waren pas drie en een half en anderhalf jaar. De ochtend erna heb ik daarom opgebeld en een afspraak gemaakt om thee te komen drinken. Moet je je voorstellen, Sjoerd en thee! Maar goed, misschien had ze ook wel koffie.

In ieder geval ging ik 's middags op visite en toen zij opendeed schrok ik enorm. Ik wist echter niet waarom. Zij heeft mij later herhaaldelijk gevraagd waarom ik toch

zo schrok, maar ik moest haar een antwoord schuldig blijven, omdat ik het zelf niet wist. De kennismaking verliep soepel en de kinderen waren ontzettend leuk. De oudste was een jongen en de jongste een meisje: Gino en Tamara.

Binnen de kortste keren woonde ik in dat gezin, temeer ook omdat die kinderen me steeds vroegen om te blijven. Aangezien Barbara ook heel aardig en lief was, had ik daar geen problemen mee. Maar na twee weken vaderschap te hebben gespeeld, miste ik ineens mijn vrijheid. Ik werd bijna gek van dat benauwde gevoel. Het werd op een gegeven ogenblik zo heftig dat ik de relatie verbrak.

Barbara was in dikke tranen en smeekte me op haar knieën om te blijven, maar ik kon dat niet. Mijn vrijheid trok enorm aan me. Ik verliet haar en 's avonds ging ik uit.

Direct werd ik geconfronteerd met de enorme leegte waarin ik mij bevond en ik vroeg me af of dit het was waar ik zo naar hunkerde. Ik was op slag genezen en het weekend daarna ben ik weer bij Barbara ingetrokken. Sindsdien heb ik nooit meer last gehad van het benauwde gevoel. Mijn ogen moesten geopend worden, en dat waren ze nu dan ook. Alles liep voorspoedig en op zekere dag zegde ik mijn flat op om officieel bij Barbara in te gaan wonen.

Nieuw gezin

Met zijn vieren hadden we erg veel plezier. Barbara was heel goed voor me en ze trok me door menige onzekerheid heen, want ik merkte nu toch wel dat ik last had van verlatingsangst. Ik was al eens iemand verloren van wie ik ontzettend veel had gehouden, dus wat als ik nu weer van iemand ging houden? Ik had het er heel moeilijk mee.

Gelukkig duurde dit proces door haar overtuigingskracht niet erg lang en binnen een half jaar was ik door al mijn angsten heen en met de kinderen kreeg ik een steeds beter contact. Gino en Tamara waren gewoon mijn kinderen en het maakte geen verschil of ik al dan niet de echte vader was, Sjoerd had dus een gezin. Barbara en ik werden ook steeds verliefder.

Na bijna een jaar werd ze zwanger en besloten we te gaan trouwen. Mijn moeder zou haar jurk maken en allen waren we gelukkig. Niets kon ons geluk meer in de weg zitten.

De dood van mijn moeder

Ongeveer een maand voor ons trouwen werden we 's nachts opgebeld. We dachten direct aan slecht nieuws omdat haar opa ernstig ziek was. Ik nam de telefoon op en hoorde de stem van mijn oudste broer, die me vroeg of ik snel naar mijn ouderlijk huis wilde komen, omdat mijn ouders een auto-ongeluk hadden gehad waarbij mijn moeder was overleden.

Ik vertelde Barbara het droevige nieuws en vertrok naar mijn familie. Ik wist dus dat mijn moeder overleden was, maar het drong nog niet goed tot me door. De gedachten die ik had betroffen mijn vader. Er was mij niets gezegd over mijn vader en nu begon ik me toch ernstig ongerust te maken, dus fietste ik zo hard als ik kon.

Eindelijk was ik dan daar en ik toen ik binnenkwam, zag ik mijn vader op zijn vertrouwde stoel zitten bij het raam in de hoek, met zijn duim in het verband. Een gekneusde duim en een gekneusde rib was het enige wat hij had opgelopen tijdens het tragische ongeluk dat mijn moeder veel te vroeg noodlottig was geworden.

Wij waren allen zeer bedroefd en begroeven haar enkele dagen later bij hun dochtertje Astrid. Mijn moeder stierf toen ze pas 52 was en liet elf kinderen na, van wie de meesten nog erg klein waren. Mijn vader stond dus een behoorlijke taak te wachten.

Trouwen en financiële zorgen

Ondanks deze trieste tijd zijn Barbara en ik toch op de geplande datum getrouwd. Er was nauwelijks reden tot feest vieren, maar toch doorbrak onze bruiloft eventjes de rouwstemming.

We waren nog maar net een maand getrouwd, toen ook bij ons een kentering optrad. Ik had voor we trouwden nogal wat geld geleend en schulden opgebouwd door mijn vorige echtscheiding. En ook had ik geld geleend om mijn moeder, die nogal veel voor mij had uitgegeven tijdens mijn Franse avontuur, terug te kunnen betalen.

De lasten waren voor ons bijzonder hoog geworden, maar Barbara en ik hadden uitgerekend dat we precies konden uitkomen. Na een maand kregen we een afrekening van het gasbedrijf en we moesten duizend gulden bijbetalen. De vaste lasten gingen daardoor met een sprong omhoog. Als gevolg daarvan begon ik de betaling van rekeningen uit te stellen en het ene gat met het andere te dichten. Binnen een jaar had ik dertigduizend gulden schuld door allerlei aanmaningen en extra kosten. Als je eenmaal in de klauwen van het financiële monster zit, dan ben je daar niet zo gemakkelijk vanaf. Ik kwam dus met een gigantische snelheid in een neerwaartse spiraal terecht.

Harmonia Alkmaar

Ook was bij mij ondertussen de eeuwige zoektocht weer begonnen. Ik had nu een basis in de vorm van een gezin, maar door die rust kwamen allerlei vragen weer bij mij omhoog. Ik keek in verschillende geloofsrichtingen, maar nergens kon ik vinden wat ik zocht, totdat ik op een avond in contact kwam met het spirituele circuit. Dit was bij Harmonia in Alkmaar.

Toen daar binnenkwam, schoot er maar één gedachte door mijn hoofd: dit is dus wat ik altijd heb gezocht. Ik werd lid van die vereniging en ben daar zeventien jaar gebleven. Ik bezocht zoveel mogelijk de avonden.

Op een avond - ik was nog maar net lid - zou er een bloemenseance zijn. Ik liep thuis naar een plant toe en toen ik hem op wilde pakken, zag ik ineens een vriendelijk vrouwengezicht dat nee schudde. Ik moest lachen en dacht bij mijzelf: nou dan niet, dan neem ik die andere wel mee. Ik pakte een andere plant en de vrouw knikte vriendelijk ja.

Ik met mijn plant naar die avond en het klinkt gek, maar ik vond mijn plant de mooiste die er was, alsof er een aparte uitstraling van uitging. Het medium begon en pakte als eerste mijn plant op en wist mij te vertellen dat ik die niet zelf had uitgezocht, en dat er nog veel meer van deze ervaringen op mijn pad zouden komen. Diep onder de indruk ging ik naar huis.

Mijn moeder na haar dood

Mijn moeder kon na haar overlijden geen rust vinden, want geregeld hoorde ik mijn familieleden zeggen dat ze het gevoel hadden dat moeder er nog was. Ze had zelfs aan de ketting van mijn zuster getrokken. Ik lag op een dag op de bank, toen ik plotseling werd vastgegrepen. Ik kreeg een zoen op mijn wang en schrok me rot, maar wist op datzelfde moment ook dat het mijn moeder was die mij kustte.

Daarna heb ik haar aanwezigheid nog vele malen gevoeld en ook heb ik sindsdien vaker met haar gesproken alsof ze er nog echt was. Ik vertelde haar dat ze gestorven was en dat ze ons los moest laten en verder moest gaan. Wij waren vanaf nu verantwoordelijk voor onszelf en zij niet meer. Haar taak als moeder was voorbij.

Ongeveer een halfjaar daarna lag ik op de bank wat te doezelen, toen ik ineens opnieuw vastgegrepen werd en er een zoen op mijn wang werd gedrukt. Ik schrok me wezenloos en voelde meteen dat het mijn moeder was. Daarna heb ik haar heel lang niet meer gezien, behalve in dromen. Dan mocht ik bij haar komen en als een koningin stond zij daar dan en vertelde mij allerlei dingen.

Hard werken

Maar goed, ondanks deze mooie ervaringen ging het financieel dus niet goed met mij. Ik ging weer extra werken en mijn kinderen zullen mij waarschijnlijk net zo ervaren hebben als ik vroeger mijn eigen vader. Dit in mijn achterhoofd houdende, besloot ik toch om iedere minuut die ik vrij was aan de kinderen te besteden. Dit lukte aardig, maar voor Barbara kon ik helaas geen tijd meer vrijmaken, want zodra ik even wat extra tijd had, ging ik werken om uit de schulden te komen.

Vaak werkte ik 's nachts op de vrachtwagen. Op een ochtend stond ik om vier uur te wachten voor een rotonde. Voor mij stond een witte auto en ineens meende ik vuurwerk te zien. Vanachter mij kwamen een soort van zilveren spuitfonteinen. Ik vroeg mij nog af: wie steekt er nu vuurwerk af? Maar dat kon helemaal niet, want het kwam achter mij vandaan en daar bevonden zich niets anders dan weilanden en snelweg.

Ik bleef kijken naar die prachtige zilveren sterretjes en toen werd ik mij gewaar van een gigantisch groot groenachtig voorwerp in de vorm van een skateboard. En daarvoor zag ik eenzelfde exemplaar, maar dan wat kleiner. Die zilveren sterretjes leken wel de aandrijving van dat grote, gekke groene ding, dat nu boven een flat van tien verdiepingen vloog. De flat was zeker tienmaal kleiner dan dat ding, kun je nagaan hoe groot het was.

Dit was dus een ufo, dacht ik, en ik wilde aan de automobilist die voor mij stilstond vragen of hij het ook had gezien, maar hij bleek al vertrokken te zijn. Ik sprak er met een enkeling over, maar kwam er al snel achter dat het beter was om dat niet te doen, want Sjoerd zag ze weer eens vliegen.

Verschillende baantjes

Zo vlogen de jaren voorbij en ik werkte weer enorm hard. Ik had op een gegeven moment overal werk en van de ene baan gleed ik in de andere. Werken bij de PTT, fietsen maken en kelneren deed ik in de eerste jaren van mijn tweede huwelijk, en vervolgens ging ik een aantal jaren thuis riemen maken. Dag en nacht zat ik aan die dingen te werken en toen die fase voorbij was, werd ik vrachtwagenchauffeur als bijbaantje bij een bakker.

De kinderen groeiden als het ware vanzelf op en nooit waren er noemenswaardige problemen, dat wil zeggen: bijna niet.

Gino en Tamara

Gino gaf nooit problemen en het was een kind om van te houden. Een socialer denkend mens als hij moet ik nog tegenkomen. Ik zie hem nog zijn kleren strijken, want hij moest er piekfijn uitzien. Ik was trots op hem en liet hem zijn gang gaan. Ik bemoeide me niet veel met hem, want Gino redde zich wel. Hij had respect voor me en luisterde, en zo was het goed. En ik had respect voor hem.

Tamara was ondertussen toch een soort van lievelingetje geworden, want Tamara had gewoon meer aandacht nodig en die gaf ik haar volop. Ik sleepte haar overal mee naartoe en hield ontzettend veel van haar en Gino, alhoewel hij het gewoon zelf steeds weer redde en minder aandacht vroeg. Nu is hij volwassen en vaak vraag ik mij af hoe hij nu over de dingen denkt en of ik misschien ergens nog zijn vader ben of alleen maar een man die tien jaar lang de rol van vader heeft gespeeld.

Ik had denk ik gewoon een zwak voor meisjes en Tamara was zo lief, zo open, dus moest ik extra waakzaam zijn. Ik nam haar vaak mee naar mijn werk en zij vond dat prachtig. Alles wat ik haar vertelde geloofde ze en ik heb haar prachtige dingen verteld, dat weet ik zeker, maar ik kan ze me nu niet meer herinneren. Misschien dat zij het nog weet en dat ze me eens kan laten weten wat ik haar toen verteld heb, en dat geldt natuurlijk ook voor Gino.

Melissa geboren

Ondertussen werd Melissa geboren en ik kan me dat nog als de dag van gisteren herinneren, zo paars als ze was met een beetje een hazenlip. Gelukkig was dit de volgende dag al weggetrokken. Na haar geboorte 's avonds liep ik naar het postkantoor. Ik had vrij veel geld op zak en wilde haar geboorte vieren, maar ik wilde niet met zoveel geld een kroeg binnenstappen.

Ik kwam precies op tijd op mijn werk, want men ging kaarten. Natuurlijk deed ik mee en na een halfuurtje, toen men weer aan het werk moest, gaf ik het meeste geld aan mijn baas. Vervolgens ging ik de kroeg in, want de geboorte van mijn dochter moest gevierd worden.

Gemis van mijn moeder

Ik was nog maar net onderweg toen ik mij pijnlijk bewust werd van het gemis van mijn moeder, want ik kon mijn kleine meisje nu niet aan haar laten zien. Ik jankte daardoor wat af en kromp in elkaar van ellende. God, wat miste ik nu mijn eigen moeder. Maar ik vermande mij en dook de kroeg in om iedereen te laten weten dat ik vader was geworden.

Het leek echter wel of alle aanwezigen het te druk had met hun eigen bezigheden. Ik vond bijna geen enkele gelegenheid om te laten blijken dat ik net vader was geworden. Na een halfuurtje werd ik het zat en ging terug naar mijn werk om mijn geld op te halen. Daarna fietste ik naar huis met toch het gelukzalige gevoel dat ik nu echt vader was geworden, ondanks het feit dat ik al twee kinderen had.

Ik heb nooit onderscheid gemaakt tussen Melissa en de andere kinderen. Maar als iemand me toen de vraag had gesteld: 'Van wie hou jij het meest?', dan zou ik eerlijk hebben geantwoord: 'Van Tamara.' Dat komt omdat Tamara andere aandacht nodig had. Gino en Melissa, die redden zich wel, maar voor Tamara bleef ik toch een zwak houden, wat overigens niet wegneemt dat ik van de anderen niet hield. Integendeel zelfs. Maar ja, als gevoelig mens trek je nu eenmaal eerst naar de zwakkeren en dan pas naar de anderen.

Melissa valt uit het raam

De kinderen groeiden op en ik werkte veel, maar gelukkig altijd met plezier. Op een dag kreeg Melissa het idee dat ze kon vliegen, viel uit het raam en landde hard op haar hoofd. De arts vertelde ons dat kinderen van haar leeftijd (twee en een half jaar) nog van elastiek zijn en dat ze daardoor geen verdere complicaties zou overhouden.

Dat was een van de spannendste middagen uit mijn leven. Toen mij het bericht van haar val bereikte, raakte ik behoorlijk in paniek en ik vloog (ik kon dat namelijk wél) naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, maar daar wist men van niets, dus ik moest nog gaan zoeken ook. En dat terwijl ik op dat moment niet wist of ze nog in leven was of niet. Eindelijk had ik haar dan gevonden en ze was net aan het bijkomen. De gevolgen van de val bleken zo mee te vallen dat ze na een aantal dagen alweer naar huis mocht.

Hard werken

Alles werd weer normaal en ik bleef volop bezig met mijn baantjes. Ieder uur dat ik vrij was greep ik aan om wat te verdienen. Er was eens een maand dat ik bij de PTT zowel middag- als avonddienst deed, en dan begon ik daarna om vier uur `s morgens bij de bakker, werkte daar door tot elf uur, om vervolgens om één uur weer terug te keren naar de PTT. En daar werkte ik dan tot tien uur 's avonds. Een maand van korte nachten dus.

Toch had ik altijd de ruimte om lekker te mijmeren en te filosoferen. De financiële zorgen hield me natuurlijk ook behoorlijk bezig, maar toch vond ik ruimte om me tijdens mijn werk te ontspannen.

Het ongeluk bij de bakker

Zoals ik al eerder schreef, was mijn moeder tijdens een auto-ongeval om het leven gekomen. Ik vroeg weleens aan mijn vader hoe hij dat ervaren had, want hij was er ook bij, maar mankeerde gelukkig niet zoveel. En altijd vertelde hij dan dat hij alleen maar het gevoel had dat hij van die plek weg moest lopen. Ik begreep hem nooit, omdat ik veronderstelde dat je toch eerst naar je vrouw ging kijken die daar doodlag, of misschien zwaargewond was. Maar nee, hij wilde/kon alleen maar weg van de plek des onheils. Pas jaren later na een voorval begreep ik hem.

Bij de bakker was een nieuwe vriesruimte gemaakt. Dit was een heel grote zaal, waarin de containers met diepgevroren halfproducten bewaard werden. Ik zette de vrachtwagen er zo dicht mogelijk bij. Ik liet de klep zakken en deze raakte nog net het randje van de laadvloer. Ik kon dus heel gemakkelijk de containers (die gemiddeld zeshonderd kilo wegen) op de laadklep trekken. Dit ging een aantal containers goed en ik schoot dus aardig op. Waar ik anders dik een uur mee bezig was, deed ik nu in een kwartiertje.

Ik stond op de laadklep met mijn rug tegen de vrachtwagen en trok een container naar me toe. Ineens schoot de klep van het laadperron af en de container begon te kantelen in mijn richting. Een totale vrede en stilte overvielen me en ik wachtte slechts op het gekraak van mijn botten. Normaal gesproken zou ik in paniek raken, maar nu was er van paniek niets te merken, enkel deze vreemde overgave.

De container begon al flink te drukken en hoe het komt mag Joost weten, maar ineens kon ik die container wegduwen. Moet je je voorstellen, zeshonderd kilo. Nadat ik die container weggeduwd had, kon ik nog maar één ding doen: weglopen van deze vreemde plaats. Als in een flits begreep ik toen mijn vader. Na een poosje keerde ik terug en begon de container af te stapelen en weer op een ander onderstel op te bouwen, mezelf nog steeds verbazend over deze vreemde gebeurtenis.

Spirituele ontwikkeling

Nog steeds was ik lid bij Harmonia Alkmaar en ik merkte dat mijn ontwikkeling begon toe te nemen. Ik begon steeds meer te popelen om ook eens voor de zaal te staan, want het was net of er een soort van knop om moest en dat die pas om zou gaan als ik voor mensen moest spreken.

Gemiddeld eens in het halfjaar had ik spirituele ervaringen. De ene keer zag ik beelden en daarna weer een half jaar niets. Of dan rook ik weer eens helder en vervolgens had ik een half jaar lang geen bijzondere ervaringen. Ik leek wel een ruimtesonde die eens per half jaar werd opgepiept om te kijken of-ie het nog wel deed. Zien, ruiken, voelen, horen, het werd allemaal ontwikkeld, terwijl ik dacht dat er maar niets gebeurde.

En ik was al zo ongeduldig, dus dit was moeilijk voor me. Want het leven scheen zich aan mij voorbij te trekken en ik had nog helemaal niets kunnen betekenen. Daarvoor was ik toch niet geboren? Maar hoe ik ook protesteerde, het ging nu eenmaal niet sneller en ik moest dus gewoon mijn tijd afwachten. Dan maar een aantal jaren als taxichauffeur rijden in het weekend.

Het overlijden van mijn vader

In deze periode kwam mijn vader geheel onverwachts te overlijden. Mijn wereld stortte in, want hij was niet alleen mijn vader, maar ook mijn beste vriend. Zijn heengaan was een zeer spirituele gebeurtenis.

Op vrijdagmiddag belde hij mij op dat hij niet zo lekker was en vroeg of ik hem wilde halen. Natuurlijk deed ik dat en ik nam mijn dochtertje mee. Hij moest eerst naar huis en daarna naar zijn vriendin. Zogezegd zo gedaan, maar vlak bij zijn huis ontdekte ik ineens een gek groen lichtje hoog in de lucht. Het scheen met ons mee te vliegen en ik wees mijn vader en dochter het lichtje.

Beiden waren zeer verrast en ik besloot de auto aan de kant te zetten om het beter te kunnen zien. Ik stond nog maar net stil, toen het lichtje in onze richting kwam en daarna - een paar grote bochten makend - wegschoot. Mijn vader, die plotseling genezen leek, vroeg verwonderd wat dat was geweest. Ik vertelde hem dat je zoiets nu een ufo noemt, maar in mijn hoofd schoot het door mij heen: 'Dat is je vliegtuig, dat je komt halen'.

Dezelfde nacht ging hij met me mee brievenbussen legen in de Schermer. Hij vond het altijd prachtig om de lichtjes van de boerderijen en de kleine dorpjes in de verte te zien. Tijdens deze rit vroeg hij mij hoe het leven aan de andere kant eruitzag en of mijn moeder daar ook gelukkig was etc. Ik vond dit vreemd, want hij vroeg mij nooit daarover.

Ik vertelde mijn visie over de andere kant en wat je moet doen als je ineens merkt dat je buiten je lichaam bent, niet wetend dat dit drie dagen later ook werkelijk zou gebeuren. Dankbaar legde hij zijn hand op mijn been en vertelde mij dat hij me geloofde. Emoties delen konden we toch niet echt, dus maar weer snel een geintje eroverheen en brievenbussen legen.

De volgende avond moest ik op de taxi rijden en toen ik langs de flat van zijn vriendin reed, zag ik hem onder een lamp staan. Ik vond hem er zo prachtig uitzien. Gewoonlijk ging ik nooit naar binnen en ik reed ook nu weer door, totdat ik ineens besloot om hem toch op te gaan zoeken. Ik trof een man aan die zielsgelukkig leek te zijn. Hij straalde van plezier en na wat grapjes over en weer te hebben gemaakt, ging ik weer terug naar mijn taxi.

Dit was de laatste keer dat ik hem heb gezien, want die maandag daarna overleed hij plotseling. Hij had dan wel een vriendin maar kon daar zijn geluk niet vinden, hij sprak altijd over zijn vrouw, mijn moeder, triest, mijn vader is gestorven van verdriet.

Contact met mijn vader na zijn dood

Op de een of andere manier had ik vrede met zijn overgaan en ik begreep dat het goed was. De dagen erna waren erg donker voor me, maar ik kwam snel over het verdriet heen. Daar begreep ik zelf niets van, want mijn allerbeste vriend was er niet meer.

Ongeveer een halfjaar later werd ik wakker uit een droom. Ik had een lege kamer gezien. Die hele dag had ik enorm veel verdriet over mijn vader en `s avonds na het werk ging ik even op bed liggen. Ik sloot mijn ogen en zag direct dat lege kamertje uit mijn droom. Meteen deed ik mijn ogen weer open, maar als ik ze dicht deed was dat kamertje er weer. Ik besloot om mijn ogen nu maar gesloten te houden en af te wachten.

Ineens verscheen mijn vader in die kamer en hij keek naar iets dat zich buiten de kamer bevond, alsof hij wachtte op een teken of iets dergelijks. Toen knikte hij met zijn hoofd, keek mij aan en zei: 'Het is goed zo.' Het beeld vervaagde tegelijk met mijn verdriet.

De maandag daarop vroeg ik iets aan een medium en op dat moment zag zij mij mijn vader. Zij beschreef hem exact en herhaalde de woorden: 'Het is goed zo'. Tot op heden heb ik nooit meer zelf iets van hem vernomen, in ieder geval niet bewust.

Einde taxi en tweede scheiding

Maar goed, nu weer terug naar de taxi. Men zegt weleens dat er meer gekken loslopen dan er vast zitten en als taxichauffeur kom je daar al snel achter. Hoewel het erg leuk werk was, kreeg ik toch steeds meer te maken met agressiviteit, zodat ik ineens maagproblemen kreeg. Daardoor moest ik stoppen met het werk. Financieel gezien was dit niet zo erg, daar mijn laatste dubbeltje schuld betaald was en mijn vrouw toentertijd ook ging werken.

Eindelijk zouden we dus leuke dingen kunnen gaan doen na tien jaren van keihard werken. Ik had nu financiële ruimte en tijd om aan het gezin te besteden. Maar zoals altijd kreeg mijn leven ook nu weer een wending. Mijn vrouw werd verliefd op en ander en ik kwam op straat te staan.

Ik zie mezelf nog gaan met twee plastic tasjes kleding. Was dit mijn dank voor tien jaren werken? Alleen maar schuld inlossen en dan je kinderen en vrouw inleveren? Het was een harde tijd en mijn kinderen moest ik in emotioneel opzicht begraven. Om mijn ex hoefde ik niet te rouwen, want ik had dit al eens eerder meegemaakt, maar het verdriet om het verlies van de kinderen was enorm. Het scheurde mijn ziel in tweeën.

Hulp van boven

Ik weet nog dat ik op een dag in de kantine zat van mijn werk en dat de tranen zich weer opdrongen. Ik huilde iedere dag in die tijd, maar nu op het werk wilde ik dat niet. Maar houd het maar eens tegen. Ik stond op en ging op de wc zitten. Vervolgens riep ik naar boven: 'Help dan toch, jullie zien toch dat ik het niet red!'

Er gebeurde natuurlijk niets, dus ik met mijn verdriet maar weer terug naar mijn collega's. Ik dronk de koffie snel op en verliet de kantine. De kantine was op de eerste verdieping, dus ik moest de trap af. En toen gebeurde het. Bij iedere stap die ik deed, voelde ik mij lichter worden, en halverwege de trap was mijn verdriet al helemaal over. Helemaal beneden aangekomen, had al het verdriet plaatsgemaakt voor puur geluk. Het was net alsof er een ouwe stoffige jas was uitgetrokken. Ik was zo stoned als een garnaal en ervoer een uitzinnig geluk. Dit gevoel heeft dagen geduurd.

Zo zie je maar, dat als je iets vanuit je hele wezen vraagt, er dan ook gereageerd wordt.

Nieuw onderdak

Na mijn dienst ging ik op weg naar (huis bij mijn oudste broer.) en kwam een andere broer tegen en vertelde hem dat ik op straat stond. Mijn broer had 'toevallig' net een slaapkamertje gereedgemaakt en bood mij die aan als tijdelijk onderdak. Ik was enorm dankbaar en het klinkt gek, maar ik verdween uit huis en de zomer begon letterlijk. Ik zat enorm veel met mijn broer en schoonzuster buiten op het balkon en we hadden ondanks de treurige periode ontzettend veel lol. Dat hielp mij natuurlijk enorm door de crisis heen.

Doch na zeven maanden inwonen bij een getrouwd stelletje kwamen er wat spanningen en ik besloot uit te kijken naar een andere woonruimte. Een vriendin bood toen uitkomst, aangezien zij alleen woonde in een flat en ik bij haar een kamer kon krijgen. Zogezegd, zo gedaan. We hadden veel lol samen en gingen geregeld uit, totdat mijn jongste broer in beeld kwam. Zij vonden elkaar erg leuk en voordat ik het wist woonde ik weer tussen een stelletje. Dus kocht ik zelf maar een flat. Ik was lange tijd bezig om die flat op te knappen, maar het werd dan ook wel een plaatje.

Gerieta: het sterrenkind

In deze periode kwam ik Gerieta tegen. Ik werd op een ochtend wakker en riep ineens: 'Sterrenkind, waar blijf je?' Ik snapte zelf niet eens wat ik bedoelde, maar het geval wilde dat een aantal dagen later een medium aan mij vroeg wat ik toch met sterren had. Ik vertelde dat ik sterrenkijken leuk vond, maar voor de rest niets. 'Wacht dan maar af', werd er gezegd, want het medium begreep er zelf ook niets van.

Het weekend daarop was ik in mijn stamkroeg en aan de bar stond een leuke dame. Ik trok wat gekke bekken naar haar (een echte versierder ben ik nooit geweest) en zij deed dat terug. Ik moest erom lachen en zij ook. Het duurde niet lang of we raakten in gesprek. Geloof het of niet, maar het gesprek ging alleen maar over sterren, ofwel astrologie, want zij is astrologe. Ze vergeleek mijn planeten met die van haar en zij zag allerlei overeenkomsten.

Al snel gingen we samenwonen. We woonden soms in mijn flat en dan weer eens in die van haar. We waren verliefd en mijn leven begon er weer rooskleurig uit te zien. Helaas duurde dit geluk slechts kort, omdat ik last kreeg van verlatingsangst. Ik heb geluk dat zij zo sterk is, want het heeft twee en een half jaar geduurd voordat ik daarvan af was. Toen kon zij aan haar proces beginnen. Nu ik dit schrijf, ben ik inmiddels alweer acht jaar met haar samen.

Paranormale ervaringen

Tijdens deze jaren ben ik enorm bewust geworden van mijn talenten, doordat Gerieta mij er iedere keer weer op wees. Al die lange jaren was ik blind geweest voor mijn intuïtief vermogen. De paranormale ervaringen volgden elkaar nu in hoog tempo op.

Op een avond, toen ik net naar bed wilde gaan, zag ik in de woonkamer een zwarte gestalte met de rug naar mij toe gekeerd. Verbaasd liep ik de kamer in om te kijken wat dat was. Ik was vreemd genoeg niet bang en toen ik wilde vragen wat die persoon kwam doen, draaide 'het' zich om en stond ik oog in oog met een heuse heks. Een heks die eruitzag alsof ze regelrecht uit het sprookje van sneeuwwitje was gekomen.

Ik schrok hevig en zei haar weg te gaan. Ze kromp ineen tot een zwarte bal ter grootte van een tennisbal en vloog dwars door het raam naar buiten. Het raam was heel gebleven en ik liep naar de slaapkamer om deze ervaring op te schrijven. Ik was hier net mee klaar en had besloten om het niet aan Gerieta te vertellen, want ik wilde haar niet bang maken, toen zij ineens overstuurde de slaapkamer binnenkwam en vroeg wat er gebeurd was.

Ik gaf niet direct antwoord, want ik wilde eerst weten wat zij ervaren had. Ze vertelde me dat ze gevoeld had dat er iets enorm zwaars van haar was afgevallen, alsof een donkere, depressieve jas was uitgetrokken. Toen liet ik haar lezen wat ik zojuist had opgeschreven. Allebei onder de indruk door deze ervaring vielen we in slaap.

Het stuk glas

Een andere keer zaten we te eten. Als je weet hoe ik eet..., ik zet het bord aan mijn mond en schuif het zo naar binnen. En zo was ik dus eens aan het schransen, totdat ik ineens heel rustig werd en steeds langzamer begon te kauwen, zo langzaam zelfs dat het wel drie seconden duurde voordat ik mijn kaken op elkaar had. Terwijl mijn kaken gesloten werden, merkte ik dat er iets op het kauwvlak van mijn kies lag.

Ik opende mijn mond en haalde verbaasd een stuk glas van anderhalve vierkante centimeter uit mijn mond. Mijn geleide gids had me natuurlijk rustig gemaakt, zodat dat stuk glas niet ingeslikt werd. Prachtig om te weten hoe de andere kant toch werkzaam is. 'Wat kan ik lekker koken hè, schat?' zei ik, terwijl ik het stuk glas omhooghield.

Door deze ervaringen en nog veel meer gekke dingen, werd ik steeds meer overtuigd van de directe bemoeienis door een kracht van buitenaf.

Vakantie naar Thailand

We besloten mijn flat te verkopen en trok bij haar in. De tijd vloog om. Op een gegeven moment zouden we op vakantie gaan naar Thailand. Tijdens de dagen die daaraan voorafgingen, werd ik vreselijk geconfronteerd met mijn angst voor de dood. Ik rook de dood, ik proefde, voelde en hoorde de dood bijna overal.

Op weg naar Schiphol vloog er bijna een ladder door het voorraam van de auto en dat vond ik ook al geen prettig voorteken. Ik ging voor de eerste keer vliegen en schreef daar al mijn angsten aan toe, niet wetende dat er ook werkelijk een deel van mij zou transformeren.

We kwamen bij het vliegtuig aan en de tranen sprongen in mijn ogen, maar er was geen weg meer terug. Ik moest dat rotding in. Het viel me uiteindelijk erg mee en het viel me op hoe luxe alles was. En ook het vliegen vond ik prachtig, je voelde er helemaal niets van. Ik zat dapper bij het raampje en toen vlak bij Bangkok het lichtje aanging, deed ik mijn veiligheidsgordel om. Ik besloot hem extra goed vast te klikken.

Waarom ik dat deed, wist ik niet, want iedere tussenlanding was heel relaxed verlopen, waardoor ik me al afvroeg waarom die gordels erin zaten. 'Klik' deed de gordel en het vliegtuig klapte vervolgens met een rotgang tot tweemaal toe naar beneden. En de derde keer vloog hij helemaal op zijn kant.

Iedereen gilte, er was duidelijk paniek in de tent. Een steward lag languit op de grond en een stewardess was met haar hoofd tegen het plafond aan geknald. Ik vroeg nog onschuldig of dit nu een luchtzak was, maar een vrouw achter me riep in paniek dat dit niet het geval was en dat er waarschijnlijk iets behoorlijk mis was.

Shit, heb ik dit? Was dit dan wat ik al die tijd had aangevoeld? Ik begon hem aardig te knijpen en het duurde nog een half uur voordat we aan de grond stonden. Eenmaal uit dat ding, stelde ik Gerieta voor om maar met de trein terug te gaan, want de schrik zat er goed in. Natuurlijk was dit niet haalbaar, dus dan maar uitrusten op een zonnig eiland.

Aankomst in Zuid-Thailand

We namen de nachttrein en sliepen heerlijk em.de andere ochtend waren we in Zuid-Thailand. Daar huurden we een leuke hut en een brommer. Alles verliep lekker en ik voelde me ontspannen, maar toch liet die rotangst me niet los. Op een middag was Gerieta een beetje moe en ging pitten.

Op de brommer in Thailand

Ik trok eropuit met mijn brommer. Die dingen gaan daar makkelijk honderd kilometer per uur en je kan er lekker mee scheuren. Op een gegeven moment keek ik op de kilometerteller en zag dat alle cijfers op zeven stonden. Ik stopte en keek om mij heen, want al die zevens zouden misschien wel wat te betekenen hebben.

Ik zag dat ik naast een gebouw stond en besloot om eromheen te lopen. Misschien was het wel iets van monniken en dat leek mij interessant. Al snel was ik om het gebouw heen en was erachter gekomen dat het een crematorium was. Mijn broek zakte bijna op mijn knieën, want wat was er toch met die rot dood?

Ik moest al mijn verstandelijke vermogens aanwenden om te kunnen blijven relativeren en zei tegen mezelf dat dit positief moest zijn, want de dood staat voor transformatie.

Ontmoeting met monnik Arvirho

Ik was hier zo mee bezig, dat ik niet doorhad dat er een monnik in een oranje gewaad was verschenen. Hij gebaarde mij om mee te gaan en bracht me naar de hoofdmonnik. Deze hoofdmonnik heette R V RHO, wat in het Engels klinkt als: Arvirho.

Hij gebaarde mij om vlak tegenover hem te gaan zitten en hij keek mij gedurende vijf minuten doordringend aan. In het begin voelde ik me onwennig, maar ik begreep al snel dat hij mij aan het invoelen was. Nu was ik daar ook een beetje bekend mee en deed hetzelfde, wat tot gevolg had dat er na vijf minuten een soort van energieknal bij ons beiden ontstond. En de monnik zei: 'Wauw, jij bent mijn vriend.'

We spraken twee uur lang over spirituele zaken en hij nodigde mij uit om te komen bidden. Ik accepteerde natuurlijk deze uitnodiging en opgewonden ging ik Gerieta het nieuws vertellen. Ik had gevraagd of zij ook mee mocht en dat was natuurlijk goed.

Bidden met de monniken

En zo wilden wij de volgende avond om halfzeven daar zijn. Wij bestelden op tijd het eten, maar al wat er kwam, geen eten. Ook goed, dacht ik, dan is deze avond zeker geen geschikte avond en gaan we morgen wel. Stom toevallig was ik die volgende dag jarig en op tijd vertrokken wij naar de monnik.

Hij begroette mij alsof ik een verloren vriend was en ook Gerieta kreeg een knikje, want dat is daar gebruikelijk. Vrouwen worden een beetje op afstand gehouden en ze raken vrouwen daar niet aan. Ik word dus mooi géén monnik.

Arvirho liep naar de andere monniken toe, die al geknield lagen en voor ons werden er kleedjes achter hen gelegd. Hun gebed bestaat uit een halfuur durend gezang, dat heel bijzonder was om mee te maken. Na dit gebed gingen de meeste monniken weer weg. Vanwaar ze kwamen en waarheen ze gingen weet ik niet. Een enkeling bleef en las iets, om vervolgens te gaan slapen.

Het grote geheim: de olifantenkies

Arvirho ging met zijn benen gekruist voor het altaar zitten en wij zaten voor hem. Hij vertelde ons wat hij allemaal had meegemaakt en op een gegeven ogenblik deelde hij mij mee dat hij zijn grote geheim aan ons zou laten zien. Ook vertelde hij erbij dat hijzelf niet begreep waarom hij dat zou doen, maar het kwam erop neer dat hij mij zeer bijzonder vond. En hij herhaalde dat verscheidene malen. Ik begreep zelf ook niet wat hij bedoelde, maar voelde me natuurlijk wel gevleid.

Het moment van het grote geheim brak nu aan en hij vertelde dat hij in vroeger tijden vier jaar lang in een grot had geleefd en alleen maar regenwater had gedronken en boombladeren at. Voor de rest verbleef hij in meditatie. Door deze staat van bewustwording had hij een vermogen ontwikkeld om met de dieren te spreken. Op een dag toen hij de grot uit wilde gaan, stond er een enorme olifant die wel twee keer zo groot was als normaal.

Hij was zeer onder de indruk van deze kolos en vroeg nederig of hij een stukje van zijn teennagel zou mogen hebben, opdat hij over de kracht van de olifant zou kunnen beschikken. De olifant schudde met zijn kop van nee en zei tegen Arvirho: 'Ik geef je een kies'. De monnik was heftig geschrokken van dit antwoord en vluchtte zijn grot weer in, want het was onmogelijk dat een olifant zijn kies zou geven.

De volgende dag ging de monnik weer naar de grotingang en op de plaats waar de olifant had gestaan lag nu een enorme kies. Dankbaar en verbaasd over dit wonder pakte hij de kies en bewaarde hem.

Arvirho had dit verhaal vol vuur aan ons verteld, en nu stond hij op en gebaarde mij om hem te komen helpen. Achter het altaar stond een enorme doos met allemaal touwen eromheen gebonden. De monnik keek het klooster rond om te zien of we nog alleen waren en riep nogmaals uit dat hij zelf niet begreep waarom hij me dit wilde laten zien. 'Jij bent heel bijzonder,' sprak hij voor de zoveelste maal.

Ik vond het best, waarschijnlijk zag hij iets in mij dat ikzelf nog niet zien kon. Natuurlijk had ik wel vreemde paranormale ervaringen, maar daar zou ik toch niet de enige in zijn? Er zijn boeken vol geschreven over dit soort ervaringen. Maar goed, hij vond mij bijzonder.

Arvirho verdween achter het altaar, kwam vervolgens terug met de doos en vroeg mij om de touwen los te maken. Dit lukte evenwel niet, daar er gigantisch veel touw omheen zat, dat vol zat met knopen. Het leek wel een verzegelde kluis. Ik pakte mijn aansteker en begon de touwen door te branden. Na een poosje lukte dit en toen kon de doos geopend worden.

Gerieta en ik waren ondertussen benieuwd wat hier inzat, want dat had de monnik ons niet verteld. Ons geduld werd beloond en uit de doos kwam een ontzettend grote kies tevoorschijn. Arvirho vertelde dat dit de kies was die hij van de olifant had gekregen. Ik weet niet hoe groot een olifantenkies normaal gesproken is, maar deze was behoorlijk groot. Ik hield hem op mijn schoot en het kauwvlak, zo groot als een stoeptegel, kwam ter hoogte van mijn kin.

Arvirho stond trots naar mij te lachen toen hij mij met die kies zag en legde zijn hand op mijn schouder zoals een trotse vader dat bij zijn zoon doet. De kies werd nu weer opgeborgen en de touwen werden opnieuw bevestigd.

De inwijding

Arvirho ging weer voor het altaar zitten en Gerieta en ik zaten wederom voor hem. Nu ging de monnik mij allerlei voorspellingen doen. Ze waren zo positief, dat ik dacht: als die uitkomen, zit ik gebakken. Na deze voorspellingen riep hij mij bij zich en vroeg me om voor hem te knielen. Ik deed wat hij vroeg en Arvirho haalde een touwtje en een medaillon uit een laatje bij het altaar.

Hij hield het touwtje omhoog. Eerst blies hij ertegen en daarna zong hij. Toen hield hij het touwtje in alle vier de windrichtingen en herhaalde dit. Na het touwtje was het medaillon aan de beurt en toen hij daar mee klaar was, reeg hij het medaillon aan het touwtje en hing het vervolgens om mijn nek, terwijl hij in mijn oren blies en zong.

Ook deed hij dit vlak boven mijn hoofd en het voelde voor mij alsof ik onder een douche stond. Ik voelde letterlijk de energie door mijn hele lijf stromen, geweldig gewoon. Toen hij daarmee klaar was moesten we gaan. Ik was enorm onder de indruk door deze inwijding en liep op wolkjes. Eenmaal in ons hutje weer aangekomen praatten we nog wat na en gingen daarna meteen naar bed.

De demonen

Gerieta viel direct in slaap en ik lag nog wat na te genieten. Terwijl ik zo lag, begon ik ineens vreemde dingen te zien, het leek wel of ik onder water aan het kijken was. Ik werd nu klaarwakker en zag ongeveer zes personen in mijn slaapkamer met hun rug naar mij toegekeerd. Ik wilde die personen roepen, maar zij draaiden zich al om en kwamen op mij af.

De personen bleken demonen te zijn, want de een zag er nog enger uit dan de ander. Ook zag ik de monnik ertussen staan en van zijn scherpe tanden droop bloed naar beneden, zoals bij een vampier. De andere personen kende ik niet, maar ook zij zagen er als vampiers uit. luid sissend kwamen zij op mij af en de zojuist verkregen ketting begon om mijn nek heen te draaien.

Oh mijn God, dacht ik, dit is voodoo. In gedachten riep ik driemaal zo hard als ik kon 'Jezus, help!' En ineens waren de monsters verdwenen, het leek wel of ze werden opgezogen door een enorme stofzuiger. Het deed me een beetje denken aan het voorval met die heks in mijn flat. De demonen waren nu weg en ik viel direct in slaap. Vervolgens had ik die nacht alleen maar nachtmerries.

De volgende ochtend vroeg ik aan Gerieta of zij nog iets aparts had ervaren, maar zij had alleen maar geslapen en ook nachtmerries gehad. Ik vertelde haar wat ik meegemaakt had en besloot om terug te gaan naar die monnik om te vragen of er ook garantie op die ketting zat, want die bleek niet goed te zijn.

Op hoge poten ging ik naar Arvirho en deed mijn beklag. Hij vroeg aan mij wat ik had ervaren en toen ik het hem verteld had, begon hij luid te lachen en deelde het de andere monniken mee en allen begonnen als één man luid te lachen, nog lachend zei Arvirho: 'Nu ben je vrij, dat waren jouw eigen demonen.' De inwijding was dus een reinigingsritueel geweest. Gerustgesteld nam ik afscheid van de monnik en ik heb hem daarna nooit meer gezien.

Terug naar Nederland: medium worden

Na een vreselijk onrustige vliegreis terug, nam ik me voor om nooit meer te gaan vliegen. Ik had het helemaal bekeken met die dingen.

In deze tijd was ik ook lid geworden van een andere spirituele vereniging en iemand van het bestuur daar zag in mij een aankomend medium. Hij vroeg mij dan ook met hem mee te gaan om voor de zaal te staan. Dankbaar ging ik op de uitnodiging in, maar ik vond het vreselijk spannend om voor het publiek te spreken.

Het medium deed bloemenseances en ik voelde alleen een bloemetje vóór en een bloemetje na de pauze in. De rest van de avond deed hij natuurlijk het werk. Met knikkende knieën deed ik mijn relaas en toen iedere keer bleek dat het klopte, begon mijn vertrouwen snel terrein te winnen. Ruim een jaar heb ik erover gedaan om mijn volledige vertrouwen te winnen en niet meer onzeker te zijn voor een zaal.

Mijn eerste volledige avond

Ik deed mijn eerste volledige openbare avond bij een vereniging in Hoorn en die avond ontving ik allerlei prachtige boodschappen van de andere wereld. Op een gegeven ogenblik zag ik zelfs heel veel intelligenties achter in de zaal op een rij staan. Zij stonden zo dicht op elkaar alsof ze in elkaar overgingen, en dit geheel bevond zich in een prachtig blauwpaarse gloed. Mijn mond viel open van verbazing en ik was verheugd dat ik dit mocht zien.

En helemaal toen er een kleine verschijning van kleur begon te veranderen. Hij werd gebroken wit en ging naast een dame in de zaal staan. Ik kon een prachtige jongen van ongeveer vijftien jaar beschrijven. De dame begon zachtjes te huilen en vertelde dat dit haar overleden zoon was.

Mijn avond kon voor mijn gevoel niet meer stuk, maar toen ik vlak voor het einde een rode brillenkoker op wilde pakken, hoorde ik een keihard 'Née' links van mij roepen. Ik pakte de koker toch op en ogenblikkelijk ontving ik totaal geen informatie meer, alsof er een onzichtbaar draadje was doorgesneden. Ook bij de voorwerpen die daarna nog volgden, ontving ik niets meer en hierop werd besloten om de avond te beëindigen.

Ik dacht na over hetgeen er gebeurd was en kwam tot de conclusie dat het harde 'Née' van mijn geleide gids afkomstig moest zijn geweest. Ik had niet geluisterd, dus werd ik direct losgelaten. Dit was een goede les voor me, want er volgden nog zeer veel avonden. Nu begreep ik dat ik niet op eigen houtje dingen moest gaan verzinnen, anders zou ik geen informatie meer krijgen.

En zo durf ik van mezelf te zeggen dat ik zo zuiver mogelijk werk. Natuurlijk blijft een medium ook in ontwikkeling en daardoor krijg je de ene keer meer door dan de ander. Iedere avond is dan ook weer verschillend voor me en ik weet vooraf nooit wat er allemaal gaat komen. Daarom ben ik ook eigenlijk nooit nerveus als ik op moet treden. Ik ga gewoon staan en wacht af wat er allemaal komen mag, want dat regel ik zelf immers niet, maar mijn begeleiders aan de andere kant. Dat is mij door de jaren heen heel erg duidelijk geworden.

Het visioen op mijn 23e

Ik was in die tijd 38 jaar en in een visioen dat ik op mijn 23e had gehad, had ik eens gezien wat ik later zou gaan doen. Ook is er een dame geweest die mijn levensritme kon berekenen en de éérst grote verandering zou op mijn 39e zijn en dat is exact uitgekomen, de tweede verandering op mijn 62e en dan nog een in mijn 80er jaren, drie grote transformaties dus, waarvan de laatste misschien wel mijn dood is, maar dat weet ik niet.

Tijdens mijn zoektocht als twintiger bezocht ik regelmatig spirituele workshops en veel mensen vertelden mij dat ik rond mijn veertigste iets totaal anders zou gaan doen. Maar het lullige was dat ze er niet bij vertelden wat dat dan wel was. Ik werd er hoe langer hoe onrustiger van, want ik wilde weten wat dat was. Maar hoe ik ook zeurde, ik kreeg geen antwoord.

Ik besloot om in gebed te gaan en dacht bij mijzelf: als niemand het mij dan vertellen wil, dan vraag ik het wel aan de baas hierboven. Ik deed mijn gebed en was hier nog mee bezig, toen ik een filmpje over mijzelf zag. Ik zag dat ik in een schoollokaal liep waarin volwassen mensen in de schoolbanken zaten. Ik had een wit gewaad aan en liep daar rond om de mensen toe te spreken. Er was geen geluid bij dit filmpje, zodat ik niet wist wat ik de mensen aan het vertellen was. Maar dat gaf niets, ik was tevreden.

Ik zou dus een soort leraar worden. Ik kon mijn eigen ogen eigenlijk niet geloven, want wat moest ik de mensen nou leren? Ik heb alleen maar de hogere kleuterschool gehad. Later ben ik erachter gekomen dat dit zou gebeuren als ik 39 jaar was.

Zelfstandig medium worden

Zoals gezegd, was ik op dat moment pas 38 en het medium had mij gezegd dat ik nu zelf verder moest gaan, maar ik wist niet hoe. Zomaar een vereniging bellen en zeggen dat ik een medium was, en vragen of ik alsjeblieft een avond mocht verzorgen, ging mij te ver. Ik moest dus iets anders verzinnen.

Ik had vakantiegeld gekregen en besloot dat te gebruiken om zalen te huren en advertenties te plaatsen. Ik was toen zelf niet zo goed in het organiseren, dus vroeg ik het aan mijn broertje Richard. Die vond het leuk en zo regelde hij dus de zalen en zorgde ervoor dat het in de krant kwam.

Op 7 september werd ik 39 en ik had nog geen enkele afspraak staan, maar op 8 september stond mijn agenda al aardig vol. Ik vroeg aan Richard: 'Waarom begin ik pas vanaf 8 september en niet op 1 september?' Daar kon hij geen antwoord op geven, maar ik wist genoeg. Ik zou pas beginnen als ik 39 was en dat kwam dus prima uit.

We togen van de ene zaal naar de andere, maar er kwamen bijna geen mensen. Dapper hielden we vol en verheugden ons steeds maar weer als de eerste bezoeker binnen was. Mijn vakantiegeld slonk zienderogen en bijna moesten we besluiten om te stoppen.

Op een van de laatste avonden begonnen er zomaar mensen binnen te stromen; we wisten niet wat we zagen. We spraken met elkaar af de zalen die wel mensen aantrokken te behouden en de rest af te stoten. Tijdens een van deze avonden vereerde een medium mij met een bezoek. Zij stelde zich voor en zei dat zij mij een kanjer vond. Ze zou de verenigingen waar zij werkte over mij gaan vertellen. Het duurde toen ook niet lang meer of ik had uitnodigingen bij de vleet.

Druk, druk, druk

Behalve in dit werk begon ik ook vorderingen te maken bij het bedrijf waar ik toen werkte en al snel kreeg ik het razend druk. Ik was bijna geen moment meer thuis. Nu was ik dit wel gewend en Gerieta vond dit ook erg leuk voor me, omdat ze begreep waar ik mee bezig was. Die steun gaf me weer constant energie om door te gaan.

Door al die optredens begonnen er ook alsmaar meer mensen te bellen voor een consult. Ik hield die consulten thuis en het werden altijd gezellige avondjes, maar op een gegeven ogenblik begon ik in te zien dat ik hier last van begon te krijgen, omdat de energie van die mensen bleef hangen. Ik wilde dus een aparte ruimte om de mensen te ontvangen.

De praktijkruimte

Toeval of niet, maar op tweede kerstdag kwam mijn schoonmoeder met het aanbod om haar praktijkruimte te huren. Ik ging in die ruimte kijken en voelde me op slag ongelukkig, want hoe moest ik die ruimte betalen? Ik kwam nu al driehonderd gulden in de maand tekort en dan moest ik ook nog eens die ruimte huren? Ik zeg echter altijd dat iets niet voor niets op je pad komt en zo moest ik dus ook luisteren naar dit aanbod, en stemde dus toe.

Ik ging naar huis en ging balend naar mijn bed, omdat ik niet wist wat ik hier nu mee aan moest. Ik was net uit een enorme schuldschroef van tien jaren hard werken geklommen en voelde die dreiging opnieuw op mij afkomen. Het duurde dan ook niet lang of ik lag te janken van ellende. Ik snapte er helemaal niets meer van.

Terwijl ik zo radeloos in bed lag, hoorde ik ineens een vrouwenstem aan het voeteneind van mijn bed en die zei iets in de trant van: 'Doe wat je van plan bent, het komt goed.' Ik was enorm geschrokken van deze stem en door de schrik moest ik diep nadenken over wat zij nu werkelijk zei, maar ik weet haast wel zeker dat dit het was. Dit stelde mij enorm gerust en mijn angst was voorbij.

Ik vertelde Gerieta dat ik die ruimte ging huren en zij vroeg me wat ik ermee wilde gaan doen. Ik antwoordde dat ik dat nog niet precies wist, maar dat het wel goed zou komen. In ieder geval kon ik daar consulten houden.

Spirituele cursussen

Nu had ik niet zo gek veel consulten, dus ging ik nadenken wat ik nog meer kon ondernemen. Na enig wikken en wegen besloot ik om spirituele cursussen te organiseren. Ik had wel eens vaker iemand geholpen bij het werken met groepjes en deze praktijkruimte leende zich daar uitstekend voor.

Zogezegd zo gedaan, ik plaatste wat advertenties en binnen de kortste keren had ik een groep cursisten bij elkaar. Het bleef echter niet bij één groep; in no time was er een tweede en een derde. Ik besloot zelfs om korter te gaan werken bij mijn huidige werkgever, bij wie ik eindelijk promotie zou maken, maar dat hoefde van mij nu niet meer. Ik had mijn weg gevonden. En ik kreeg zelfs een tweede praktijkruimte erbij.

Ik leerde in die tijd ine kennen en zij werd een hele goeie vriendin van me. Zij had een ruimte in haar achtertuin waar een spirituele vereniging in zat. Maar de mensen van die vereniging stopten ermee, dus mocht ik de ruimte gebruiken.

Ik gaf nu iedere avond cursus, tezamen met twee lieve vriendinnen van me, Jetske en Gerrie. Ik had natuurlijk ook nog mijn optredens voor de zalen en dan kon een van mijn vriendinnen de cursus doen. Twee jaar lang ging dit zeer voorspoedig en ik was ondertussen bij mijn werkgever nog korter gaan werken. Ik werkte daar inmiddels nog maar één dag in de week.

De dag dat ik 25 jaar bij die baas zou werken brak aan en ik besloot dat dit mijn laatste dag daar was. Ik nam ontslag en was nu volledig vrij.

Dromen en inzichten

De cursussen verliepen nog altijd voorspoedig en ik kreeg steeds meer inzichten in de spirituele wereld. Hoewel ik nu dus leraar was, werd ikzelf de grootste leerling. Mijn inzichten werden steeds meer ontwikkeld. Het begon mij op te vallen dat wat ik 's nachts droomde overdag uitkwam, en dan niet alleen voor mijzelf.

Nee, aan de hand van mijn droom wist ik al precies waar het gesprek tijdens een consult over zou gaan. De cliënten zullen wel gedacht hebben dat ik een superhelderziende was, maar in werkelijkheid vertelde ik slechts mijn droom.

Droomsymboliek en realiteit

Ik vond dit alles bijzonder frappant. Op een gegeven ogenblik besepte ik dat als ik in staat zou zijn een droom te verklaren, ik ook de droom die nu in het dagelijkse leven uitkwam zou moeten kunnen verklaren. Met andere woorden, het viel mij op dat droom en realiteit hetzelfde zijn. En als je een droom kunt vertalen, kun je dus ook de realiteit vertalen. Alles wat plaatsvindt is namelijk symbolisch.

Ik besloot de proef op de som te nemen en kwam tot bijzonder verhelderende inzichten. Daardoor begreep ik ook meteen meer over mijn eigen leven. Ik had weer een stuk van mezelf ontdekt.

Ik kocht boeken over dromen en zocht de betekenissen van mijn droomsymbolen op. Maar vaak kwam ik bedrogen uit, omdat ik iets wat ik gedroomd had net weer niet in die boeken terug kon vinden. Dus besloot ik om zelf een systeem te ontwikkelen.

Ik heb daarbij veel hulp gehad van de andere wereld, want ik kreeg nu dromen waarin iemand met mij meeliep en mij mijn droom uitlegde. Ook is het mij tweemaal overkomen dat ik tijdens mijn slaap in een glazen bol zat, die door de ruimte vloog. Terwijl ik zo vloog, kwam een andere glazen bol mij tegemoet en daarin zat een soort druide die mij complimenteerde met mijn droomsysteem. Hij gaf mij nog meer informatie over de dromen.

Ik heb best wel eens gedacht dat ik gek aan het worden was door mijn vreemde paranormale ervaringen. En misschien ben ik ook wel gek, hahahahaha, maar in ieder geval weerhoudt dat mij niet om je nog een aantal leuke en bijzondere ervaringen te vertellen.

Visioen: hoe ziet God eruit?

Twee jaar geleden reed ik eens 's morgens vroeg om half negen in mijn bestelbusje op een polderweg. Ik was vrolijk gestemd en zong wat mee met de radio. Ineens hoorde ik een stem links boven mijn hoofd die vroeg: 'Hoe ziet God eruit?' Ik schrok en dacht: wat krijgen we nu weer?

De vraag werd herhaald en ik dacht bij mijzelf dat God er niet uitzag als een oud mannetje met een lange baard. En ik moest een beetje lachen om de vraag die nu al een aantal malen aan mij gesteld was. Terwijl ik verder over de vraag na begon te denken, veranderde het zonlicht en het duurde niet lang of de zon had nu het licht van een volle maan. Ik verbaasde mij enorm, want ik kon zo in de zon kijken.

Maar mijn verbazing werd nog groter toen er in die zon ook nog eens twee ronde gaten als ogen ontstonden, en een soort van mondje dat de vorm had van een omgekeerde letter 'V'. Ik moest een beetje lachen en zei: 'Zo, ziet God er zo uit?'

Ik keek nu recht voor mij uit en zag de horizon van de wereld en alles wat je aan verschrikkelijke dingen kunt verzinnen zag ik daar afgebeeld worden. Ik zag een oorlog en iemand die verkracht werd, diefstal en noem maar op. Ik keek naar God en vroeg terwijl ik naar de oorlog wees: 'Vindt U dat niet erg?'

Het gezicht begon te draaien en trok allerlei rare simplistische grimassen. Het gezicht deed dat iedere keer weer als ik naar een andere afschuwelijke voorstelling wees. Help, dacht ik, of God is gek of ik word knettergek, en ik snapte er niets van.

Op dat moment werd ik uit mijn lichaam gezogen en het volgende moment hing ik met mijn twee handen aan een oogkas van God. Ik trok mijzelf omhoog om in zijn oog te kunnen kijken en wat ik toen zag zal ik mijn leven lang niet meer vergeten. Ik zag een prachtig witblauw licht in een immens grote ruimte. Het gevoel dat ik erbij had was dat er helemaal geen einde aan die ruimte was.

Als je naar de sterren kijkt, heb je nog een beetje een gevoel van afstand of begrenzing, maar in deze grote zee van licht ontbrak die afstand en op dat moment zag ik de onzinnigheid van mijn vraag aan God in. Ik verontschuldigde mij en met een schok zat ik weer in mijn auto.

De zon had zijn felheid weer teruggekreken en verblindde me bijna. Ik was nu niet meer zo vrolijk, maar wat aangeslagen door deze prachtige ervaring. Bij alles waar ik vanaf dat moment naar keek, zag ik dat prachtige licht eromheen zitten. Het licht zat werkelijk om ieder grassprietje en om ieder dier en huis heen en toen begreep ik: 'God is in alles'.

Bevestiging door cursist

De hele dag hield deze ervaring mij bezig en 's avonds tijdens de cursus gaf ik opdracht aan de cursisten om gewoon maar iets te tekenen wat in hen opkwam. Ik liep achter de mensen langs om ze een nummertje te geven dat ze op de achterkant van de tekening moesten schrijven. Daarna moesten ze een ander nummertje pakken en de tekening die correspondeerde met dat tweede nummer kregen ze in handen.

Ikzelf had nummer drie getrokken, dus tekening nummer drie was voor mij en zou dus iets over mij vertellen. De cursist die tekening nummer drie had gemaakt was nu aan de beurt en ik vroeg wat zij getekend had. Zij wist absoluut niet welk nummer ik had getrokken en wat bleek: zij had de zon getekend zoals ik hem die ochtend gezien had, met ogen en een gek mondje in de 'V' vorm. Pas toen was ik overtuigd van de realiteit van mijn ervaring die ochtend.

Einde cursussen en nieuwe fase

De cursussen gingen hun derde jaar in, maar er kwamen nu steeds minder cursisten. Ook begon de concurrentie toe te nemen, zodat ik moest gaan nadenken over mijn toekomst. Ine deed ondertussen vrijwillig mijn administratie en dat scheelde mij enorm veel werk, maar zij verhuisde naar een andere stad, waardoor ik er alleen voor kwam te staan. Doordat zij verhuisde raakte ik ook mijn cursusruimte kwijt en mijn eigen ruimte werd eveneens verkocht.

Help, wat nu? Nog maar net voor mezelf begonnen en alles stopte. Tenminste, het leek maar alsof alles stopte. In werkelijkheid gebeurde er juist enorm veel en de andere wereld reageerde letterlijk.

Jezus kijkt tien minuten

Op een avond na het zien van de film 'Jezus of Nazareth' ging ik op mijn kachel zitten. Ik was een beetje aangeslagen door de heftige emoties die ik zopas had gezien. Aangezien ik toch ook probeerde om de mensen wat bewuster te maken vroeg ik aan Gerieta: 'Zou Jezus weleens tien minuten naar beneden kijken om te zien wat Sjoerd daar uitspookt? 'Natuurlijk' antwoordde zij.

Ik haalde mijn schouders op en zei ongelovig: 'Ja hoor, ik ga naar de kroeg.' Ik ging naar beneden, haalde mijn fiets uit de berging en ging de hoek om. Op dat moment zag ik een prachtige grote ster en verwonderd bleef ik ernaar kijken, want het was hartstikke bewolkt. De ster veranderde in een fel oranje-rood licht en bewoog enorm traag. Een vliegtuig op grote hoogte ging zeker tienmaal sneller.

Ik stapte van mijn fiets af en heb wel tien minuten naar dat 'ding' gekeken. Nu was het boven de flat en snel ging ik terug naar huis om Gerieta te roepen. Zij verscheen boven op het balkon en zag ook dit vreemde licht, dat er zeker nog wel tien minuten over deed om geheel uit het zicht te verdwijnen.

Toch vreemd hoor, ik vroeg of ze weleens tien minuten naar mij kijken en als antwoord kon ik tweemaal tien minuten naar boven kijken. Maar het licht was zo fel geweest, dat ik onmogelijk de enige kon zijn die dit had gezien. Bij navraag bleek echter dat er niet één melding was binnengekomen over een vreemd licht.

Tweede inwijding en zware periode

Ik ben ruim een halfjaar voordat ik met dit boek begon in een droom voor de tweede maal ingewijd. Ik liep door een haag van monniken met prachtige oranje gewaden en bij de laatste monnik ging ik linksaf. Daar stond een prachtige vrouw met gitzwart lang haar en zij wijdde mij in. Ik weet nog wel dat ik enorm verheugd was met deze inwijding toen ik wakker werd. En ik wist dat dit met mijn gevoelskant te maken moest hebben.

Ik kreeg gelijk, maar terwijl ik op vreugde hoopte, kreeg ik het tegendeel. Ik werd door allerlei pijnen en angsten heen gejaagd gedurende zeven lange maanden. Maar zoals alles twee kanten heeft, heb ik tijdens deze maanden ook prachtige ervaringen gehad.

De eik en de deva

Op een mooie zomermiddag waren Gerieta en ik naar het bos gegaan omdat iemand mij had aangeraden me te verbinden met eik-energie. We zochten een eik uit en Gerieta ging wat verderop liggen lezen in een duinpannetje. Ik had besloten om serieus met de eik te gaan praten. Het was net of ik een 'Hallo' hoorde van heel erg ver uit de diepte. Ik vertelde de eik over mijn problemen en voordat ik er erg in had, raakte ik in een soort meditatie en voelde een heerlijke Ik pakte een blad vast alsof ik een mensenhand vasthield en stelde mij aan de eik voor. energie door mij heen stromen.

Er hing een eikeltje in de boom en ik vroeg of ik dat mocht plukken, opdat ik de energie van de eik bij me kon houden. Ik voelde dat ik toestemming had en zachtjes draaide ik het eikeltje los en hing in ruil daarvoor mijn ketting in de boom. Ik was daar net mee klaar, toen ik ineens twee mensen hoorde praten in voor mij onverstaanbare woorden omdat het heel zacht klonk, maar ik kon duidelijk hun voetstappen horen aankomen.

Shit, betrapt, dacht ik, maar hoe kon dat nou? Ik zat honderden meters van het pad af en was absoluut niet te zien vanaf dat pad. Ik opende mijn ogen en zag helemaal niemand, er was gewoon helemaal niemand te bekennen. Zou ik het me gewoon maar verbeeld hebben? Maar ik had het toch duidelijk gehoord.

Ik stond op, liep naar Gerieta en deed mijn verhaal. Zij wist mij te vertellen dat de zogenaamde mensen die ik gehoord had de deva (geest) van de eik moest zijn geweest, want dat had ze 'toevallig' net gelezen in een boek over engelen en deva's.

De hele dag had ik het gevoel high te zijn. `s Avonds gingen we op visite bij mijn oudste zuster. Terwijl ik daar in de tuin naar de sterren zat te kijken, was het net of een Maria-achtige verschijning een handvol sterren in de lucht strooide. Later ging ik ervan uit dat dit allemaal verbeelding moest zijn geweest. We gingen naar huis, maar ik voelde mij enorm dronken en wist niet zeker of ik wel veilig naar huis kon rijden.

En dat terwijl ik geen druppel gedronken had. Volgens Gerieta was dat nog steeds die eik-energie, want ook over deze ervaring had ze in dat boek gelezen. Het vreemde gevoel hield nog een paar dagen aan en tijdens een van deze dagen lag ik weer eens op de bank. Ik voelde heel duidelijk dat er een prachtige entiteit links boven mij hing en ik kreeg een heilig gevoel over me. Ik was ervan overtuigd dat dit moeder Maria was. Ik kromp helemaal in elkaar en begon vol eerbied te bidden als een klein kind.

Diepe put en ziekte

Na deze ervaring werden mijn dagen al snel slechter en slechter en ik kwam in een enorm diepe put terecht. Mijn hele lijf begon pijn te doen en ik kreeg allerlei psychische problemen. Ik wist niet meer waar ik het zoeken moest van ellende en nu kwamen er ook nog angsten en paniekaanvallen bij, terwijl de pijn zich begon te concentreren op mijn borst, zodat ik nu ook bang werd dat ik het aan mijn hart had.

Ik raakte in een gigantische neerwaartse spiraal en al mijn verborgen pijn kwam eruit. Deze pijn had ik trouwens een keer gezien toen ik ging eten bij mijn zuster. Het was toen net of er binnenin mijn lijf een enorme berg van pijn zat. Ik was ervan geschrokken, want als dat er allemaal uit moest, dan kon ik dus nog wel wat verwachten. En wat ik vreesde werd bewaarheid. Ik begreep dat ik door de tweede inwijding ook in een enorme schoonmaak terecht kwam.

Ik schreef mijn boekje over dromen en helaas verloor ik Gerieta aan die vreselijke kanker, ik kon haar niet begraven, ik was zo ziek en de pijn was me te veel. Nu nog verzorg ik haar grafje en zal dit blijven doen zolang ik leef.

Patricia

Na mijn rouwperiode kwam Patricia op mijn pad en het geluk keerde weer terug. Zij had een zoon en dochter, geweldig lieve kinderen en beiden studeerden nog. Helaas kon dit geluk ook niet blijven. We hielden veel van elkaar en ondernamen best wel veel en altijd gezellig en veel plezier. We maakten vaak fietstochten vanuit een huisje dat we huurden.

Ook kochten we een prachtige nieuwe sloep en maakten lange dagen op het water en wanneer zij moest werken, dan haalde ik haar op met de boot en natuurlijk een flesje rosé voor de dame. Ook waren onze gesprekken diep en kon ik wat er in mij speelde aan haar kwijt. de jaren gleden voorbij en ik was inmiddels ook veel van de kinderen gaan houden die inmiddels het huis hadden verlaten.

Ik schrijf dit nu allemaal met gemengde gevoelens en merk dat ik glimlach terwijl mijn ogen vochtig zijn en niet kan ontkennen dat ik diep van binnen "Waarom" brul. Maar goed, uiteindelijk waren we meer broer en zus dan een echtpaar. Ondanks de mooie en leuke tijd die we hadden besloten we als vrienden uit elkaar te gaan en zijn tot op de dag van vandaag nog steeds bevriend. Patricia is een geweldige spirituele vrouw, altijd een luisterend oor en lief.

Nieuwe woning en isolatie

Patricia bleef in het huis en ik vertrok naar mijn oudste zus in Schagen, ik zou er een weekend blijven maar dat werd uiteindelijk een jaar. Na dat jaar huurde ik een mooi appartement in de vrije sector, want je krijgt niet zomaar een woning. Ik startte mijn nieuwe leventje weer op verzoende me met mijn lot. Ik draag Gerieta in mijn hart met Patricia en kinderen (die ik praktisch niet meer zie) erbij, ruimte zat. Gelukkig heeft mijn hart geen huisvesting problemen en inschrijven is niet nodig.

Ik woonde er met plezier ondanks dat mijn stamcafé , waar ik nu zelfs kruipend naar toe kon gaan, was verdwenen, ppffff het leven is niet altijd makkelijk. Ik voelde me een gevangene in mijn huis en had totaal geen vrienden, behalve een paar vriendinnen die af en toe langskwamen.

Mijn wereldje werd kleiner en kleiner en ik voelde hoe ik afgleed maar vond de kracht niet om er iets aan te doen. Ik durfde niet meer naar buiten, angsten namen bezit van me en dwong mijzelf om in de trappenhall op de trap op en neer te lopen. Een broer en zus brachten mij om de beurt wat boodschappen zodat ik niet naar de winkel aan de overkant hoefde te gaan, meerdere malen toch geprobeerd maar halverwege weer omgekeerd, ik durfde gewoon niet meer en moest maken dat ik op mijn bank kwam te liggen.

Ernstig ziek

Na ongeveer een jaar werd ik ziek en lag vaker in het ziekenhuis dan me lief was, ik kon niet meer voor mezelf zorgen, ik was totaal uitgemergeld. Ik had zo een gastrol in Schindelaars list kunnen spelen. Mijn familie dacht ook al "zes planken" eromheen en het is klaar. Mijn ziekteproces zal ik je besparen, maar het was de alom bekende "door het oog van de naald"

Eenmaal nagenoeg hersteld te zijn van die vreselijke ziekte (dacht ik) verbleef ik weer in mijn "gevangenis". Echt beter voelde ik me niet, Ik belde mijn oudste zus en ik vertelde huilend dat het niet meer met me ging. Ik werd opgehaald en naar mijn zus gebracht die werkelijk goed voor me zorgde.

Ik heb daar ongeveer een jaar platgelegen, met af en toe een paar dagen logeren in het ziekenhuis. Ik weet nog goed dat iedere keer mijn urine werd opgehaald en vroeg aan de zuster waarom ze dat deden, want ik dacht dat ze bleven checken omdat het misschien niet goed was. De zuster vertelde dat ze dat deden om te zien of ik wel genoeg urineerde. "Mooi" dacht ik, dan kunnen ze wat van me krijgen en goooide er gewoon een glas water bij en zie, de andere dag mocht ik weer naar mijn lieve zus in Schagen.

Dankzij haar geduld en toewijding werd ik langzaamaan weer sterker en nu ben ik er weer, klaar voor een nieuwe fase in leven.

Chalet en herstel

Ik kocht een chalet en woon daar nu alweer geruime tijd. De grote tuin slokt bijna al mijn tijd op en naast deze werkzaamheden ben ik alweer aan het nadenken wat ik ga ondernemen. Goddank voel ik me gelukkig en moet bekennen dat alléén zijn went. ik verveel me zelden of nooit.

Het verlangen naar een echte lieve ziele maatje is er wel, maar ik ben geen jager zoals de meeste mannen wel zijn. Mijn instincten hebben plaats gemaakt voor de nog diepere aspecten van dit aardse leven. Mijn gevoelswereld ten opzichte van de liefde, pijn en verdriet krijgt een andere dimensie merk ik en laat dit diep in mijzelf doorwerken. Niet dat ik van steen word of ben, want als er een mooie dame langs loopt verrek ik heus mijn nek wel. Maar ik merk dat ik nog dieper bewust word. Alsof ik meer in- en overzicht ontwikkel over het voor mij werkelijke leven.

Inmiddels woon ik alweer anderhalf jaar in mijn chalet en de tijd vliegt voorbij, ik ben nog steeds alleen maar absoluut niet eenzaam. Maar goed, ik ben een mens en merk dat ik nu toch wel weer toe ben aan een nieuwe fase in dit geweldige, gekke en vaak pijnlijke leven, gelukkig heb ik geleerd dat pijn omgezet kan worden naar een dieper en intenser gevoel, maar dit terzijde want dat is iets wat eenieder op zijn of haar manier mag ontdekken.

Reflecties op 61/62 jaar

Momenteel ben ik 61 en bijna (nog 3 weken te gaan) 62. Patricia en ik zijn alweer 8 jaar uit elkaar en goed bevriend. Soms zoek ik haar op of bellen we. Voor de rest leef ik gewoon mijn leven in afwachting wat dit mij nog zal brengen en ga door met ademen en vlucht niet in relaties of wat dan ook, al zou ik diep in mijn hart toch wel weer een grote liefde willen ontmoeten in dit turbulente leventje.

Ware liefde in de diepste betekenis van dit woord woont in jezelf en dat geldt voor ieder mens. Ware liefde wil gedeeld worden, dat is de ware werkzame kracht, delen. Delen vindt in alles plaats, wanneer een man en een vrouw zich delen ontstaat er een nieuw leven. Deling gebeurt overal, in de kosmos en in de kleinste atomen op Aarde. Helaas deelt de mensheid niet en houdt alles angstvallig bij elkaar om uiteindelijk alles te verliezen. Wie angst voedt, die angst ontmoet.

Kiev en nieuwe relatie

Sinds mijn laatste noteringen is er alweer een flinke periode verstreken. Mijn vliegangst verdween plotseling alsof er een knop was omgedraaid. Echt ongelooflijk , ik wilde de deur van mijn auto dichtdoen en plots was mijn gedachte en gevoel dat ik in een vliegtuig wilde. Ik meen het, als er op dat moment een vliegtuig naast me stond, dan was ik zo ingestapt. Ik begreep niets van mezelf en weet nog dat ik dacht om naar een psychiatrische inrichting te gaan.

Maar goed gelukkig was ik niet gek genoeg en ging naar huis, niet wetende dat ik 2 weken later in een vliegtuig zat naar Kiev. Middels internet had ik een dame leren kennen die daar woonde en zij nodigde me uit om naar Kiev te komen. Dit was een leuke tijd en we begonnen voor elkaar te voelen zoals wel vaker gebeurd wanneer de omstandigheden optimaal zijn.

Het duurde dan ook niet lang of we gingen naar Nederland. Om de drie maanden moest ze weer terug naar Kiev en telkens weer die spanning of ze nederland wel weer in mocht. Steeds maar weer bewijzen aan de douane dat we inderdaad een relatie hadden. Trouwen om van dit gezeur af te zijn bleek dus een optie. zo geschiede, maar als snel begon zij zich hier te vervelen en werd al stiller en minder vrolijk en aardig.

Kritieken namen toe en communiceren was lastig. De spaarzame zonnige momenten maakten al snel plaats voor hevige donderbuien. Zij voelde zich verstikt en mijn geluk was heel ver te zoeken.

Curacao

Natuurlijk kan ik mij haar situatie wel inleven dus besloot ik om op met haar op vakantie te gaan naar Curacao. Zie, ze klaarde meteen wat op. Ondanks deze korte opklaring veranderde er niet veel en de vakantie werd een sof. We lagen samen op het strand en zwommen om de beurt, heerlijk was dat, eventjes alleen in dat heerlijke water. Curacao, eiland vol feest, maar waar? Zij was in het huisje en ik gezellig alleen op de veranda. Goddank kon ik een auto huren want dan had ik wat afleiding. Maar goed, de dagen vlogen gelukkig om en gingen weer naar huis.

Einde van het huwelijk met de vrouw uit Kiev

Eenmaal thuis kreeg ik te horen dat ze zich voor me geschaamd had. Omdat ik een buikje/buik heb. Er knapte iets in mij en wist dat dit niet meer goed zou komen. Ineens weer dat gevoel van onveilig te zijn, kwetsbaar op eieren moeten lopen, want als ze me ziet dan wordt mijn buik waarschijnlijk een enorme berg waar de Mont Everest jaloers op zou kunnen zijn.

Maar goed, zij werd alsmat meer depri en klaagde veel, nix was goed meer. Ik besloot om naar de Seychellen te gaan in de hoop dat dat beter zou zijn. Zij klaarde gelijk ook op en ik dacht: "hey, zou dit haar beter en gelukkiger maken?"

Zo gezegd zo gedaan. Op naar die prachtige eilanden, en ze zijn ook geweldig. Zwemmen daar is lastig vanwege de hoge golven, maar voor de rest echt de moeite waard.

De reis naar de Seychellen

We hadden een auto gehuurd en verkenden het eiland, zij genoot zichtbaar en bij mij begon weer een beetje hoop te gloeien, doch dit was van korte duur. Op haar vraag van moet jij niet zwemmen? Antwoorde ik kort: "nee, want dan zie je mijn buik". Haar zwijgend antwoord sprak boekdelen.

Voor mijn gevoel zaten we de drie (ppfff) weken uit, zij in de slaapkamer en ik op een soort van veranda. Mijn liefde voor haar was net zo snel verdwenen als die

gekomen was. En haar maakte het niets uit, dus, einde huwelijk. Zij vertrok naar Rome en heb nooit meer iets van haar vernomen.

Reflectie en vooruitkijken

Wederom ben ik alleen, maar niet eenzaam.

Wat je bent is slechts tijdelijk, maar wie je bent is eeuwig.

Inmiddels is het 2026 en heb me (na ongeveer twee jaar ziek te zijn geweest) volledig gestort in het veranderen van mijn tuin en nu ben ik er eindelijk weer aan toe om mijn werk als parapsycholoog op te pakken en zie wel wat ervan komt.

Sjoerd.